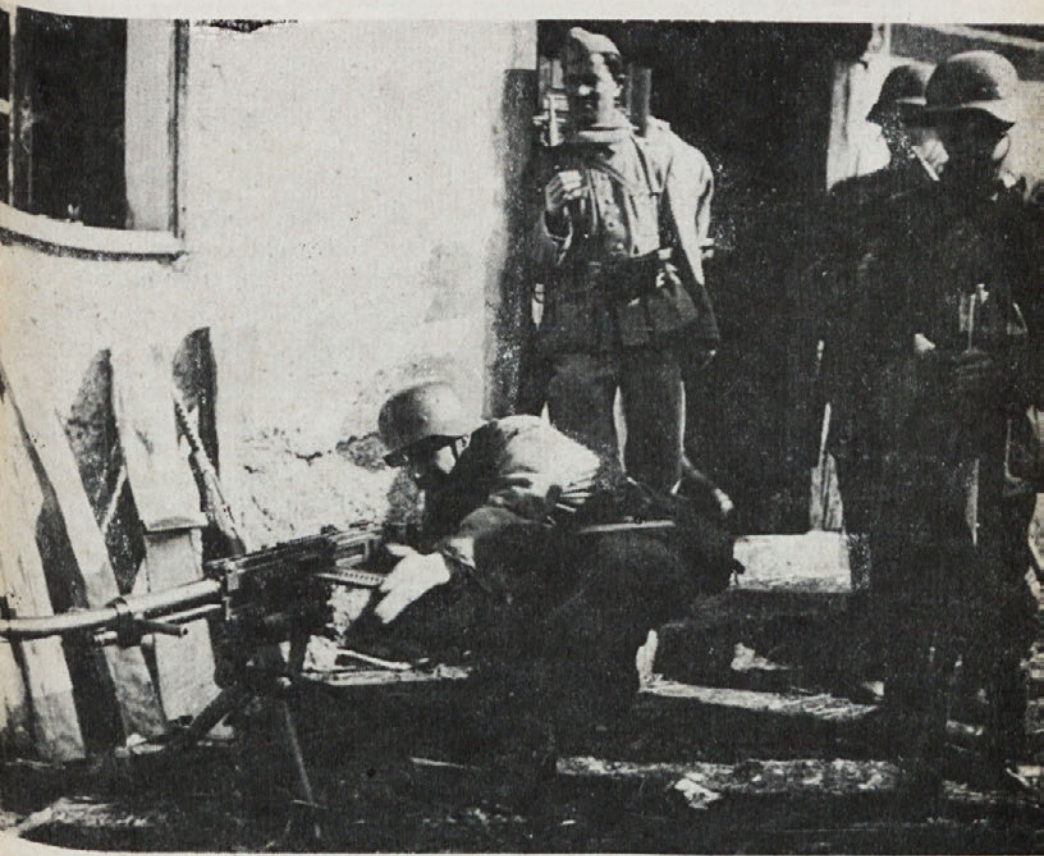

Tabore

BOG - NAROD - DOMOVINA

1984

EL FORTIN

3-4

Občni zbor društva protikomunističnih borcev Tabor v Argentini

bo 1. aprila 1984 ob 10,30. uri v Rožmanovem Zavetišču
v San Justo, z običajnim dnevnim re-
dom. Udeležba je naša častna dolžnost.

Lic. Ivan Korošec
Starešina

V S E B I N A

No ceder	33
Ne popustiti	34
Poziv na Mednarodno odporniško gibanje	35
Mednarodno Odporniško gibanje	37
Slovenci in slovenska bodočnost (N. F.)	40
Poslanica Odbora za demokratsko alternativo	42
„Celovška afera“ na britanski televiziji (J. K.)	44
Naši možje	46
Podpišemo!	49
† Franja Golob-Staretova	50
...o Celovškem Zvonu	50
Iz društev	51
Da ne bo prepozno za obstoj slovenske narodne svobodne državne nuj- nosti (Slavko Skoberne)	55
Mnenja in vrenja	55
Pismo iz domovine	61
Naši mrtvi	63
Prejeli smo	64
Darovali so	III

Correo
Argentino
Sucursal
J. L. Suárez
(Bs. As.)

TARIFA REDUCIDA
Concesión Nº 8133

FRANQUEO PAGADO
Concesión Nº 2619

Svobodni sveta,
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!

Marzo-Abril 1984

BUENOS AIRES

Marec-April 1984

NO CEDER

Hasta que el comunismo no llega al poder, no muestra la cara. Sabe, que es repugnante. Sus principios ideológicos son demasiado negativos. Los fracasos sufridos en todas las partes, donde masacrando han llegado al poder, le impiden actuar a cara descubierta.

Los comunistas son para la competencia libre demasiado cobardes. El comunista puede ser solamente el individuo débil, que no confía en la fuerza de la individualidad. Por eso su fuerza está solamente en el abuso colectivo del instinto de las masas.

Hasta que el comunismo no llega al poder, no muestra la cara. Sabe, que es repugnante.

En nuestra patria ha abusado del ardiente deseo del pueblo para ser liberado de las fuerzas ocupantes. En Estados Unidos está detrás de la integración racial. En Cuba, abusó de la asfixiante atmósfera de la dictadura. En Africa y Asia mueve los engranajes de liberación de los pueblos. Únicamente, como monstruo comunista no se ha mostrado en ningún lugar; únicamente como sistema social y económico, desde su nacimiento, condenado a muerte, no muestra la cara.

Su fuerza reside únicamente en el abuso colectivo del instinto de las masas.

El comunismo muestra su cara al llegar al poder. En este momento cambia la debilidad de sus principios ideológicos por la brutalidad del débil. Porque la brutalidad es la primera señal del débil.

Somos la semilla sembrada por todo el mundo, da la desangrada generación de los conocedores. Y por eso no cedemos en nuestra lucha. No cederemos! — No cederemos, para que sea ahorrado a los pueblos entre los que vivimos, nuestro destino.

En nuevas circunstancias no luchamos con las armas en las manos. Ahora las tenemos mejores, armas más fuertes. Nuestro conocimiento! Nuestras experiencias!

Con estas armas, somos la fuerza de ataque, a la que la brutal estupidez comunista ha abierto el campo de operaciones a través de todo el mundo. Todos los países del mundo son campos de lucha de nuestros luchadores.

No ceder!

NE POPUSTITI

Dokler komunizem ne pride do oblasti, ne pokaže obraza. Ve, da je odvraten. Za to je njegova idejna osnova vse preveč ničeva. Polomi, ki jih je doživel povsod, kjer se je primesaril do oblasti, mu branijo, da bi nastopil odkrit.

Za odkrito tekmo so komunisti vse preveč strahopetni. Komunist je lahko samo slabič, ki ne zaupa v silo individualnosti. Zato je njegova moč edinole v kolektivni izrabi instinkta mase.

Dokler komunizem ne pride na oblast, ne pokaže obraza. Ve, da je odvraten.

Pri nas je zlorabil v narodu gorečo željo po osvoboditvi izpod okupatorjev. V Združenih državah stoji za rasno integracijo. V Kubi je zlorabil dušeče vzdušje diktature. V Afriki in Aziji poganja kolesje osamosvojitve narodov. — Samo kot komunistični spaček ni nastopil nikjer; samo kot od rojstva v smrt obsojen družbeni in gospodarski sistem ne pokaže obraza.

Njegova moč je edinole v kolektivni zlorabi instinkta mase.

Komunizem pokaže obraz, kadar pride do oblasti. Takrat ničevost svoje idejne osnove zamenja za krutost slabiča.

Mi ga poznamo. Spoznali smo ga v vseh njegovih kameleonskih fazah.

Ker smo po vsem svetu posejano seme izkrvavele generacije spoznavalcev, v našem boju proti komunizmu ne popuščamo. Ne bomo popustili! — Ne bomo popustili, da bo narodom, med katerimi živimo, prihranjena naša usoda.

V novih okoliščinah naše borbe ne vodimo z orožjem v roki. Sedaj imamo boljše, močnejše orožje. — Naše spoznanje! — Naše izkušnje!

S tem orožjem pa smo ostali udarni domobranski bataljoni, ki nam je kruta komunistična neumnost odprla operativno področje preko vse zemeljske oble. Sedaj so vse zemlje sveta bojišče naših udarnikov.

Ne popustiti!

Poziv na Mednarodno Odporniško Gibanje

Pred petdesetimi leti je v Nemčiji prišel na oblast Adolf Hitler. Toda namesto da bi tvegval konflikt z nacizmom v njegovi zgodnji fazi, ko je bil še čas, se je svobodni svet držal ob strani in je pasivno gledal, kako je bila razkosana polovica Evrope. Ena koncesija je vodila do druge, dokler niso bili celi narodi določeni za zaslužjenje in uničenje.

Danes, ko je soočen s komunistično agresijo, se Zahod spet zdi okužen z istim malodušjem, z isto pasivnostjo in z istim pomanjkanjem pravega razumevanja, kot v času konfrontacije z nacizmom.

Ali je zgodovina res tako slab učitelj? Ali pa so morda le svobodni ljudje tako slabi učenci, da se niso naučili te najvažnejše lekcije? Toda do totalitarizma je možna samo ena politika — odpor. Odpor povsod, ob vsakem času in z vsemi razpoložljivimi sredstvi. Upreti pa se je treba danes, ne jutri. Upreti se je treba tudi pod nasilnikovo peto, toda še bolje je, upreti se še v času svobode, ko je še možna obramba.

Res je, da komunizem ni edini vir zla na svetu. Če se bo pojavil še nek nov in nevarnejši vir zla, bomo pozvali na odpor tudi proti njemu. Toda danes predstavlja komunizem glavno grožnjo. Pol sveta že ima v svoji pesti, za bodoča zavojevanja pa kopiči svoj vojaški arzenal. Ljudje se boje njegovih barbarskih metod, njegovega cinizma, grozljive vojaške moči in se pri tem zatekajo v iluzorno pribežališče v novih oblikah kapitulacije. To pa je prav tisto, kar hočejo komunisti doseči: prepričati svet, da so nepremagljivi, prepričati svojo naslednjo žrtev, da je edina alternativa suženjstvo ali smrt. Ljudje pa, ki so že podjarmljeni in užugani, se vklanajo verigam s tolažbo — bolje rdeč, kot mrtev...

In to geslo slišimo prav v času, ko komunizem, prvič odkar obstaja, ni več zmožen zadušiti vse močnejšega uporniškega duha, ki spodkopava njegove satelitske cone.

Skoraj deset let je minilo, odkar so oporečniki iz Sovjetske zveze in Vzhodne Evrope z besedami in dejanji razkrili iluzorni značaj mita enostranske detente. Sovjetska propaganda je označila te posameznike za izolirane izjeme, odtujene ostalemu prebivalstvu, ki je bilo uravnano v srečen konformizem. Ta stari refren je še odmeval, ko se je v oporečniške vrste vključilo deset milijonov delavcev poljske Solidarnosti.

Afganski odpor se že tri leta bojuje proti sovjetski vojski, medtem ko se slišijo prepričevalni glasovi, da bo ta opozicija zadušena v nekaj mesecih. V Afriki Angola že sedem let služi kot zgled oboroženega boja proti „bratskim“ silam, ki jih je tja poslal Castro. V Kampučej, oslabei zaradi izgube krvi, je vietnamska vojska naletela na narodni odpor. In Tajvan se že 30 let uspešno upira trajni grožnji komunistične Kitajske. Kljub pomoči, ki jo prejema iz Moskve, je bil mednarodni terorizem ustavljen povsod, kjer je prevladal pogum potreben za odpor. Kjerkoli se je Zahod uprl, v Berlinu, na Koreji, Tajvanu in na Bližnjem vzhodu, se je moral

totalitarni komunizem neizbežno umakniti. Komunizem razume samo moč, zato ne spoštuje drugega kot samo moč.

V preteklih treh desetletjih je proti-kolonijalni boj — pogosto manipularan iz Moskve — naletel na občutno simpatijo in krepko pomoč iz Zahoda. Na drugi strani pa se poskusi narodov Tretjega sveta, da bi se uprli sovjetskemu imperializmu, še vedno srečujejo z ravnodušnostjo, če ne celo sovražnostjo svobodnih ljudi.

Toda solidarnost s tistimi, ki se upirajo totalitarizmu, ni enostaven luksuz, lepa gesta ali sentimentalna reakcija naših demokracij. Spričo totalitarne grožnje ne more biti nobenega pravega odgovora v smislu omejene obrambe, nobenega zadostnega stališča v izolaciji ali ozkem nacionalizmu. Zahod se ne bo mogel upirati, če se ne poveže z narodi Tretjega sveta in Vzhoda v boju proti komunizmu.

Danes smo vsi resnične ali možne žrtve komunizma. Zato je edina učinkovita opozicija totalitarnemu bloku v mednarodni zvezi svobodni ljudi. Druge poti ni.

Da bi opravičil svoje postopne umike, Zahod bodisi precenjuje komunistično moč in izjavlja, da je brez moči pred tako armado, ali pa podcenjuje strahote tega sistema s širjenjem mita o „komunizmu s človeškim obrazom“. Prišlo je tako daleč, da komunizem po več kot tridesetih letih ne vzbuja več iste jeze in ogorčenja kot nacizem. Danes ne bo nikomur prišlo na misel, da bi vzkliknil: Bolje nacist, kot mrtev. In vendar še vedno kriče: Bolje rdeč, kot mrtev!, kot če bi komunizem pomenil življenje. Kot če komunizem ne bi bil predvsem stalna in neusmiljena vojna, ki jo Partija in Država vodita proti ljudem pod svojo kontrolo; uničevalna vojna, ki je v 66 letih zahtevala več žrtev, kot obe svetovni vojni skupaj.

Čeprav se danes priznava, da komunistični režimi le slabo spoštujejo človekove pravice, se pa istočasno vzdržuje mnenje, da so bili zelo uspešni v boju proti lakoti. Resnica pa je, da je Ukrajina, pod sovjetsko oblastjo, doživela tri obdobja lakote (1921-22, 1931-32 in 1946-47), ki je zahtevala milijone žrtev. V Kitajski je takoimenovani „veliki skok naprej“ prinesel lakoto doslej nepoznanih dimenzij v letih 1958-61 in zahteval vsaj 20 milijonov žrtev. Te podatke zdaj tudi Peking uradno priznava.

Komunizem se lahko ponaša tudi s tem, da je v sedanjem času postal glavno žarišče anti-semitizma. V nasprotju z demokracijami in zvesta duhu, ki je prevladoval, ko je leta 1939 podpisala sporazum s Hitlerjem, se Sovjetska zveza tudi danes ne obotavlja podpirati fašističnih in nasilnih režimov, zlasti na Bližnjem vzhodu. Med teroristi, ki danes vznemirjajo svet, najdemo ljudi, ki se jim toži po dobrih starih časih Tretjega rajha, ko so z roko v roki sodelovali s trgovci smrti iz Rdečih brigad.

Toliko o slavnih dosežkih socializma. Uničil je vse osebne svoboščine in vsilil eno samo miselnost; uničil je stare kulture, uničil vrednote naše civilizacije in preganjal vero. Milijone je pregnal z njihovih domov, koncentracijska taborišča in psihijatrične zavode pa je povzdignil na raven normal-

nih vladnih institucij. Socializem in barbarizem, to je rezultat komunizma, to je tista „svetla bodočnost“, ki nam jo ponuja.

To pa je tudi bodočnost, ki so jo pripravljajo zahodne države, ko se otresajo svojih odgovornosti. Tudi ljudje, ki ne verjamejo več v večjo vrednost socialističnega sistema, nočejo priznati, da ima naš svet vrednote, ki nas lahko zaščitijo pred komunizmom. Drugi pa sicer priznavajo prednosti svobodnega sveta, niso pa pripravljeni plačati cene za njegovo obrambo in jim je vseeno, če po njihovi smrti še raste trava ali ne. In v svoji želji, da bi preživel še nekaj let, se ne eni ne drugi ne ohotavljajo prepustiti komunizmu še eno državo ali mu nuditi vse potrebne kredite in tehnologijo, s katero nas bo zaslužnil. Toda vse te koncesije nikakor ne bodo potolažile komunističnega apetita, bodo pa prepričale komuniste, da je Zahod strahopeten. Vsi ti sramotni kompromisi bodo samo še vzpodbudili komunistično ekspanzivnost, ne pa je ustavili. Tudi ne bodo okrepili miru, služili bodo le kot nagrada nasilnikom.

Danes ni nobenega dvoma več: ne glede na resnično vojaško moč Sovjetske zveze je njeno glavno orožje in njeno največje dobro imetje v kombinaciji iluzij, slepote in neodločnosti tistih, ki si ne drznejo izpovedati, da nasprotujejo komunizmu.

Prva bitka, ki jo je treba bojevati in dobiti, je na področju javnega mnenja, proti lažem, ki jih eni trosijo in drugi požirajo, proti politični nevednosti, proti malodušnosti in slepemu strahu.

Zato je življenjske važnosti, da se vsi svobodni ljudje povežejo brez ozira na politične in verske razlike, na skupni osnovi svoje predanosti tistim vrednotam svobode in solidarnosti, ki so dej kulturne dediščine Zahoda.

Za vašo in našo svobodo! Predno bo prepozno!

Mednarodno Odporniško Gibanje (RESISTANCE INTERNATIONAL)

Počasi, toda nezadržno se totalitarni sistem bliža svojemu končnemu cilju — zavojevanju sveta. V zadnjih letih je zavladal v Vietnamu, Laosu, Kampučiji, Etiopiji, Angoli, Južnem Jemenu, Nikaragvi in zdaj v Afganistanu. Danes tudi neposredno ogroža El Salvador, Tajsko in vrsto drugih držav.

V prihodnjih desetih letih se bo Zahod morda še mogel uspešno izogniti odkritemu vojaškemu spopadu s svetovnim totalitarizmom. Toda, če bo odrezan od svojih virov energije in svojih življenjskih komunikacijskih linij, potem ne bo imel nobene druge alternative kot konfotacijo ali pa kapitulacijo.

Strategija modernega totalitarizma je jasna. Z grožnjo svetovne vojne hoče izsiljevati človeštvo in prisiliti demokracije na kolena, ne da bi se

izpostavil nevarnosti takega konflikta. S to strategijo je totalitarizem že dosegel zmago v vojni za človekovo miselnost, z bitko za terminologijo. To pa je nadvse važna točka in lahko postane krtični dejavnik pri določanju toka dogodkov v prihodnjem desetletju.

Zavedamo se, da so v sedanjih okoliščinah demokratske vlade iz političnih in gospodarskih ozirov prisiljene pogajati se s predstavniki totalitarnih režimov. Toda pri tem puščajo potlačena ljudstva njihovi usodi. Zato smatramo za svojo dolžnost pričeti direktni dialog s temi ljudstvi — mimo običajnih uradnih kanalov držav in vlad. Namen tega dialoga pa je: vrniti zaslužjenim narodom tisto, kar so izgubili — UPANJE, ki je resnično bistvo vsake svobodne eksistence.

V polni meri se zavedamo zapletenosti problemov pred katerimi stoji današnji svet — gospodarski zastoj s svojimi katastrofalnimi posledicami, razvojne težave Tretjega sveta in upad duhovnih vrednot med demokracijami —, smatramo pa, da je v sedanjem tragičnem obdobju glavna nevarnost za svobodo v sovjetskem imperializmu, katerega proglašeni cilj je svetovna nadvlada.

Čeprav pa je naša glavna naloga boj proti sovjetskemu totalitarizmu, pa ni treba poudarjati, da bomo vselej pripravljeni podpreti tiste demokratske sile, ki se bore proti vojaški diktaturi ali civilni oligarhiji v državah z avtoritarnimi režimi.

Predstavniki širokega spektruma družbenih, političnih in verskih tokov med emigranti iz totalitarnih držav smo se zato odločili ustanoviti MEDNARODNO ODPORNIŠKO GIBANJE (RESISTANCE INTERNATIONAL), ki naj bi delovala kot enotna fronta proti nevarnosti splošnega podjarmljenja.

RESISTANCE INTERNATIONAL si bo prizadevala za uresničitev naslednjih nalog:

- ustanovitev neke organizacijske strukture za odpor med milijoni emigrantov po svetu;
- učinkovita koordinacija vseh akcij za obrambo pravic posameznika in narodov — političnih in humanitarnih — v vseh državah, ki nasprotujejo totalitarni agresiji;
- pomoč in podpora, materialna in politična, demokratičnim silam v totalitarnih državah;
- pomoč žrtvam diktatorskih režimov in zaščita pravic beguncem;
- zbiranje in širjenje vseh informacij, ki prihajajo iz totalitarnih držav;
- formulacija neke politične filozofije in novih akcijskih metod;
- doseči, da jo bodo mednarodne organizacije priznale kot reprezentativno politično in javno ustanovo.

V teh težkih časih, ko se odloča bodočnost človeštva, pozivamo vse, ki cenijo vrednote svobode in demokracije, da se združijo in sodelujejo brez ozira na politične razlike.

Usoda nas vseh zavisi od naše edinosti v mislih in dejanjih.

Ad Hoc Komite: Edvard Kuznecov, predsednik

Vladimir Maximov, izvršni direktor

Armand Maloumian, glavni tajnik
Alexander Nissen, blagajnik

PODPORNI ODBOR (Supporting Committee)

Raymond Aron, filozof, Francija

Fernando Arrabal, dramaturg, Francija

Alain Besancon, zgodovinar, Francija

Enzo Betizza, glavni urednik „Il Giornale Nuovo“, Italija, član upravnega odbora italijanske Liberalne stranke, član Evropskega parlamenta.

Margharita Boniver, Italija, senatorka Socialistične stranke

dr. Leon Boutbien, predsednik Union Internationale de la Resistance et de la Deportation, Francija

Winston S. Churchill, član parlamenta, Britanija

Piere Daix, žurnalist, Francija

Midge Deckter, direktor „Contentions“ glavna tajnica „Committee for a Free World“, USA

Milovan Djilas, avtor, Jugoslavija

Pierre Emanuel, pesnik, član Francoske Akademije, Francija

Roberto Formigoni, glavni tajnik „Movimento Popolare“, Italija

Marie-Madeleine Fourcade, predsednica „Comite d' Action de la Resistance“, Francija

Marie-France Garaud, direktorica „Institut de Geopolitique“, Francija

Cornelia Gerstenmaier, žurnalist, Nemčija.

Andre Glucksman, filozof, Francija

Marke Halter, slikar, Francija

Leif Hoverlson, avtor, veteran norveškega odpora

Eugene Jonesco, dramaturg, član Francoske Akademije

Bernard-Henri Levy, filozof, Francija

Simon Leys, sinolog, Francija

Nick M. Maloumian, glavni tajnik LICRA, Francija

Roberto Mazzotta, podtajnik Krščansko Demokratske Stranke, Italija

Carlo Ripa di Meana, senator, član Evropskega parlamenta, Italija

Indro Montanelli, avtor, direktor „Il Giornale Nuovo“, Italija

Norman Podhoretz, avtor, direktor revije „Commentary“, USA

Rev. Riquet, veteran francoskega odpora, Francija

Mstislav Rostropovich, glazbenik, USA

Viktor Sparre, slikar, Norveška

Ludwig von Staufenberg, politik, Nemčija

Simone Veil, bivša predsednica Evropskega parlamenta, Francija

To deklaracijo so sprejeli predstavniki sledečih odporniških gibanj:

Angola Jose Furtado

Bolgarija Cenko Barev

Cap Verde Annibal Montenegro

Kitajska Jean Pasqualini

Kuba Armando Valdares, Hubert Matos, Marta Frayde

Laos
Rumunija
Rusija
Ukrajina
Viet Nam
Jugoslavija

Yang Dao
Paul Goma
Vladimir Bukovsky
Petro Grigorenko
Vo Van Ai, Phuong Angh
Mihajlo Mihajlov

Kooptirane organizacije:

European Liaison Group, koordinacijski odbor predstavnikov Albanije, Be-
le Rusije, Bolgarije, Estonske, Ukrajine, Gruzi-
je, Madžarske, Letonske, Litve, Poljske, Rumu-
nije, Rusije, Češkoslovaške, Jugoslavije.

Stichting Committee, Vladimir Bukovsky, Holand

International Sakharov Committee, Edvard Lozanski, direktor, USA

Comite Pour Les Refugies De La Mer, Francija

Pogajanja so v teku s predstavniki odporiških gibanj v naslednjih
državah, Afganistan, Alžir, Vzhodna Nemčija, Kampučėja, Etiopija,
Nikargva, Mozambik, Poljska, Češkoslovaška, Tibet, Krimski Tataři.

RAZLIČNI POGLEDI

N. F.

Slovenci in slovenska bodočnost

(Slovenci nočemo umreti.)

Da smo Slovenci številčno mali narod, ki živi na močno skrčenem pro-
storu v srcu Evrope, je bilo tolikokrat ponovljeno, da homo tako postali
še manjši kot dejansko smo.

Nemila usoda Slovencev, obdanih od večjih in močnejših sosedov, po-
staja še bolj težka, če se zavedamo, da smo uklenjeni že štiri desetletja
v komunistično diktaturo, katere namen je razslovenjenje našega naroda.
Po poročilih iz domovine je ono doseglo tako visoko stopnjo, da je proti
njemu nastal odpor v samem vrhu naše kulture, znanosti in umetnosti.
Gre torej za biti ali ne biti!

Jugoslovanska usmerjenost Slovenca še ne pomeni narodnega odgad-
ništva; greši pa Slovenec zoper svoj narod, kadar se strinja z razslovenje-
njem v korist jugoslovanstva; zakaj nihče izmed nas ne sme pozabiti,
da so slovenski domobranci bili boj in prelili svojo kri za svobodo svojega
naroda, za njegovo omiko. Je naša dolžnost spoštovati njih velike žrtve,
ako hočemo veljati za ljudi, ki nosijo v sebi narodno čast.

V zamejstvu se je lansko leto rodila revija, katere ime je „Celovski

Zvon". Predstavila se je slovenski javnosti kot vseslovenska leposlovna revija, katere glavni urednik je dr. R. Vospernik. Izdajateljica in založiteljica te revije je Mohorjeva družba v Celovcu. Vsebina te leposlovne revije je pestra in izgleda, da si bo izbrala pot, katero Slovenci že leta potrebujejo. Nasilnega poučevanja Slovencev seveda ne bosta mogli preprečiti le leposlovno delo in slovenska pesem; temu bo potreba dodati še temo družbeno političnih vprašanj, zlasti zamejskih Slovencev, ker teh ni mogoče obravnavati odkrito v matični domovini.

Zdomski Slovenci se zaradi prehojene poti in dolgotrajnega bivanja v velikem svetu radi prenačimo v naših mislih in dejanjih. Kadar se med nami ali v zamejstvu pojavi kaka revija ali pa ustanova, se nam zdi sumljivo, češ da ji primanjkuje krščanske etike, da je vse preveč liberalna. Tako se je zgodilo, ko se je pred 20 leti rodila revija Tabor, podobno se je govorilo in pisalo o rimskem Sloveniku, seveda tudi „Celovski Zvon“ ne more biti izjema.

Zanimivo je za bravca štiho razmišljanje o kulturi in kontinuiteti. Četudi je užaljen komunist ali pa neokobekovec, vendar prizna, da naša zgodovina ni pričela ravno z narodno-osvobodilno fronto, ampak mnogo prej in se seveda nadaljuje skozi čas. V enem izmed odstavkov B. Štih zapiše tudi tole: „Zgodovina nam pripoveduje o ljudeh, ki so ljubili, ustvarjali in s svojimi človeškimi dejanji oplemenjevali svobodo, v kateri sta omišljeni ljudsko in narodno dostojanstvo in nedotakljivost.“

Čeprav ne lastni samo Slovincem, a v nas močno zakoreninjeni, so tudi slovenski grehi, katere Štih našteva v sledečem redu: ponižnost, malovernost, konzervativnost iz strahu, zavist in škodoželjnost. Tle grehi skozi stoletja razjedajo naš narod, zato bi bilo pametno, da bi med seboj prenehali z absurdnimi debatami in na mesto teh uvedli konstruktivno polemiko o življenjsko važnih problemih, ki se tičejo nas Slovencev. B. Štih priporoča, da bi se Slovenci raznih mnenj morali sestati v nekakšnem intelektualnem parlamentu, kjer bi obravnavali ta pereča vprašanja.

Že pred leti je Tabor Z. S. P. B. čutila potrebo po zdomskem parlamentu; zato je predlagala in povabila predstavnike naših ustanov, da bi se v njem srečale; a to se ni moglo uresničiti iz znanih in neznanih razlogov. V zgoraj omenjenem parlamentu bi imeli mesto samo svobodni Slovenci iz zdomske in zamejske Slovenije, udeležitev komunistov iz matične domovine v njem ni bila mišljena.

Kjerkoli živimo in karkoli mislimo, Slovenci moramo vendar priti do spoznanja, da je n. pr. rimski Slovenik — četudi drugačen kot želimo, da bi bil —, še vedno boljši kot rimski Germanik, ki nas je sicer brez ognja in meča znal tiho hromiti in asimilirati v svoj prid.

Oglejmo si na kratko, kakšno mnenje so imeli in ga še imajo o Slovanih vodilni ljudje na zahodu. O mnenju in gledanju na nas najbolj zgovorno priča pismo, ki ga je Engels pisal Marxu leta 1851. Ponatisnil ga je „Celovski Zvon“. Namen tega ponatisa je, pokazati na poljsko — pa zakaj ne, tudi na slovensko — naivnost v žrtvovanju za zapad, od katerega sta bratska

slovanska naroda prejela le brce in klofute, pa nič drugega. O Poljakihi Engels Marxu med drugim zapiše tole: „Poljaki v vsej svoji zgodovini niso znali storiti nič drugega, kakor zganjati neumna junačenja“. Engels je vedel za ono „neumno junačenje“ Poljakov, ko je Jan Sobieski leta 1683 potolkel Turke pred Dunajem in rešil gotovega pogina avstrijsko cesarstvo. V zahvalo za opravljeno delo so Poljaki manj kot eno stoletje pozneje, leta 1772, doživeli prvo razdelitev svoje domovine med Ruse, Pruse in Avstrijce. Marija Terezija in njen sin Jožef II. sta Poljakom vzela Galicijo. Razkosanje Poljske je močno odobral na pol zmešani francoski filozof Voltaire, velik prijatelj pruskega Friderika II. in ruske Katarine II. (po rodu je bila Nemka). Podobno mnenje je imela o Slovanih, zlasti Rusih angleška Viktorija, še slabše pa Hitler, Mussolini, Churchill itd.

Zapadnjaki zaskrbljeno zrejo na dejstvo, da jim je ruski muhik Gagarin prvi pokazal pot v vsemirje. Ne bo držalo, da se zapadni svet bori samo proti komunizmu; boji se Slovanov, njihovega potencialnega, človeškega in naravnega bogastva, ki bi utegnili jutri vzeti iz rok zapadnjakom njihovo gospodarsko in vojaško hegemonijo.

Leta 1978 je bil izvoljen za papeža Poljak Karel Wojtyła. Njegov prihod na prestol sv. Petra pomeni nekaj več kot pa navidezno zadoščenje, ki so ga zahodnjaki hoteli izkazati Poljakom za storjene jim krivice v preteklosti. Računali so, da bodo spričo njegove velike moralne avtoritete še v bodoče kovali v svoj prid politični kapital na bazi tistega „neumornega junačenja“ Poljakov, a so se ušeli v svojih računih. Veliki sin Poljske noče biti Jan Sobieski štev. II, ampak Janez Pavel II., ki oznanja vsemu človeštvu pravico, mir in ljubezen.

Slovenci, ki smo med vsemi slovanskimi narodi najbolj podobni bratom Poljakom, hočemo slediti zgledu, ki nam ga daje Karol Wojtyła; ojunčili se bomo v bodoče le za našo slovensko svobodo, za slovensko narodno dostojanstvo in njegovo nedotakljivost.

P o s l a n i c a

Akeijskega odbora za demokratsko alternativo

V domovini in izven nje prevladuje mnenje, da se današnja Jugoslavija nahaja v krizi, ne samo politični in ekonomski, ampak tudi družbeni in ustanovni. Razlike v tem splošnem mnenju se pojavijo šele, ko se začnejo ugotavljati vzroki sedanje krize.

Nekateri ljudje so prepričani, da je vzrok za sedanjo krizo ta, da večine skoraj vseh njenih narodov nočejo ostati v mnogonarodni Jugoslaviji. Današnji režim pa sodi, da vzrok tiči v naraščanju lokalnih nacionalizmov, naraščanju sovražne propagande v domovini in izven nje, v pritisku neke skrivnostne zunanje sile, ki želi destabilizirati uspešno socialistično

samoupravljalno demokracijo, kakršna vlada v Jugoslaviji. Oba tabora gradita svoji stališči na nekaterih res zaskrbljujočih in vedno bolj pogostih ekstremističnih izrodkih v vrstah skoraj vseh jugoslovanskih narodov.

Akcijski odbor za Demokratsko alternativo opozarja, da sta poudarjanje in publiciranje teh izrodkov s strani ekstremnih elementov namerna, da bi se tako skupnost diskvalificirala in jugoslovanski narodi pognali v krvav spopad. Jugoslovanski režim pa te izrodke poudarja zato, da straši narode skupnosti in tako zagotovi oziroma utrdi svojo enostrankarsko oblast.

Akcijski odbor sodi, da kljub znanim sporom med določenimi interesi posameznih narodov, kljub resnim nesporazumom v preteklih 65 letih in kljub težkim spopadom med zadnjo vojno obstajajo mnogo globlji razlogi za skupnost enakopravnih narodov.

V resnici je v prvi Jugoslaviji, ki ni dovolj hitro in učinkovito reševala vprašanj, ki so se pojavila v odnosih med posameznimi narodi, in v drugi Jugoslaviji, v kateri je režim naivno sodil in trdil, da je rešil spore med posameznimi narodi, čas bil prekratek, da bi narodi — tudi pod ugodnejšimi pogoji — mogli končno najti zdrave temelje za sožitje, oziroma za svobodni razvoj vsakega naroda posebej, kakor tudi za bolj učinkovito delovanje skupnosti. In končno, narodi Jugoslavije leta 1918, še manj pa leta 1945, niso imeli res neposredne možnosti, da se pogovorijo in odločijo o vprašanju ali želijo vstopiti v skupnost, oziroma da v njej ostanejo, in da odločajo o njeni organizaciji.

Zaradi tega je uveljavitev pravice do narodne samoodločbe prvi in neizogibni korak v iskanju rešitve problemov, ki se pojavljajo na jugoslovanskem prostoru.

Akcijski odbor za Demokratsko alternativo je trdno prepričan, da so v vseh naših narodih zdrave politične sile, sposobne da po daljši svobodni razpravi — v okviru potrebnih demokratskih reform — najdejo potov in načinov za zagotovitev svobodnega narodnega, kulturnega, gospodarskega in političnega življenja vsakega naroda Jugoslavije, in za upostavitev učinkovitega delovanja mnogonarodne skupnosti na načelih stvarne enakopravnosti vseh njenih narodov.

Napočil je čas, da se v domovini povežejo vsi tisti, ki verujejo v potrebo po demokratskih reformah v naporu, da se zagotovi spoštovanje pravic človeka in suverenosti vsakega naroda, ter omogoči začetek javne in svobodne razprave o odnosih med našimi narodi, o gospodarskih problemih in o ureditvi res demokratične skupnosti narodov.

Napočil je čas, da se opusti leninistično-stalinistično načelo monopolnega položaja komunistične partije, načelo, ki ni niti marksistično niti proizvod teorije znanstvenega socializma.

Napočil je res skrajni čas, da se v iskanju rešitev naših problemov državna oblast razširi na vse dobronamerne elemente v skupnosti, ki so voljni nositi del odgovornosti za uvedbo potrebnih ustavno-političnih in gospodarskih reform.

Zagovorniki demokratske alternative niso nikoli trdili, da bi razširitev politične oblasti tudi na kroge izven Zveze komunistov Jugoslavije sama po sebi mogla rešiti vsa obstoječa vprašanja, vendar sodijo, da je to edina možna pot, po kateri bo mogoče najti pravo rešitev — ob sodelovanju vseh pozitivnih sil v naših narodih.

Ko se bodo povezali svobodoljubni elementi vseh naših narodov v domovini, bo potrjeno, da tisti, ki so zunaj enostrankarskega režima, niso načelno proti skupnosti jugoslovanskih narodov. Dejstvo je, da močne neizkoriščene sile v naših narodih stojijo ob strani, čeprav obstaja skrajna potreba, da se tudi one vključijo v politično in gospodarsko borbo za rešitev sedanje krize, ki ogroža obstoj skupnosti.

*dr. Branko Pešelj, Desimir Tošić, Franjo Sekolec,
Vane Ivanović, Adil Zulfikarpašić, inž. Vladimir Predavec,
Nenad Petrović, inž. Teufik Velagić, dr. Bogoljub Kočović.*

„Celovška afera“ na britanski televiziji

(„Katoliški Glas“, Gorica 26. 1. 1984)

Dne 3. januarja letos je drugo omrežje britanske televizijske postaje BBC posvetilo tričetrtturno oddajo pod naslovom „Celovška afera“ o vračanju domobrancev in drugih slovenskih ter jugoslovanskih protikomunističnih oddelkov iz taborišča Vetrinj pri Celovcu (zato „celovška afera“) od 29. maja do 3. junija 1945 v Jugoslavijo, kjer je bila večina od njih pobita v množičnih pokolih.

Angleška javnost je bila tako v kratkem času ponovno opozorjena na omenjene dogodke, saj je pred meseci objavil razpravo o angleški odgovornosti za vračanje jugoslovanskih protikomunistov tudi grof Tolstoj, potomec ruskega pisatelja Tolstoja.

Omenjena televizijska oddaja, na katero je že vnaprej opozoril članek v vodilnem londonskem dnevniku „Times“, je vzbudila v britanski javnosti veliko zanimanje, zlasti ker so bili v njej objavljeni podatki, ki doslej niso bili znani. Tako predvsem o tem, kdo je bil na angleški strani odgovoren za izročitev Jugoslovčanov konec maja 1945 Titovim oblastem, ki so jih skoro vse brez procesa dale pobiti v Kočevskem Rogu in drugih moriščih Slovenije. Povzetek te oddaje je oddajala v zgoščeni obliki v nedeljo 8. januarja tudi slovenska sekcija britanske TV; ista oddaja je bila tudi v srbohrvaščini. Beograd je proti oddaji protestiral, še preden je bila objavljena, pa brez uspeha.

Kaj oddaja pove in razkriva

V Italiji je o oddaji izčrpno poročal milanski dnevnik „Corriere della Sera“ od 4. januarja 1984. Podpisan je dopisnik Renzo Cianfarelli. Iz oddaje so razvidne zlasti tri trditve:

1. Takoj po nasilni izročitvi jugoslovanskim oblastem, so bili vrnjeni brez procesa obtoženi „izdajalstva in sodelovanja z nacisti“ in v množicah postreljeni. Z njimi so delili isto usodo njihove žene, otroci in svojci, ki so jih spremljali;

2. da bi pomirili jugoslovanske begunce, Titu nasprotno, so jim britanski častniki, ko so jih spravljali na železniške vozove, lagali, kam so namenjeni (govorili so jim, da jih bodo prek jugoslovanskega ozemlja prepeljali v Italijo, op. ur.);

3. odgovornost za angleško vračanje slovenskih domobrancev in četnikov nosita poveljnik 8. britanske armade general Alexander in njegov politični svetovalec Harold McMillan, opolnomočeni britanski minister pri zavezniškem poveljstvu v Caserti pri Neaplju. Kasneje je McMillan postal vodja angleške konservativne stranke in predsednik vlade.

Po mnenju urednikov oddaje sta se Alexander in McMillan odločila za vrnitev beguncev iz razlogov državnih koristi, češ da izročitev teh ljudi Titu ne bi bila previsoka cena za dosego umika jugoslovanskih partizanskih oddelkov s Koroške in s tem odstranitve njihovega političnega vpliva s tega območja. Res so se jugoslovanske čete že pred omenjeno izročitvijo umaknile za meje stare Jugoslavije.

Zanimivo je, da sta tako Alexander kot McMillan ravnala proti ukažu ministrskega predsednika Churchilla, ki je 3. maja 1945 poslal poveljniku 8. armade sledeči napotek: „Čete generala Mihajloviča, četniki in ostali jugoslovanski disidenti naj bodo smatrani za ujetnike in naj se temu primerno z njimi postopa. O njihovi končni usodi bo odločala vlada“. Toda oba državnika sta se odločila postaviti Churchilla pred izvršeno dejstvo in sta podpisala odlok za vračanje 14. maja 1945, ki je takoj postal izvršljiv. Nasprotno pa je ameriški predstavnik pri začasni zavezniški vladi v Caserti Alexander Kirk podpis odklonil.

Novica o izročitvi protikomunističnih beguncev Titu in temu sledečem pokolu je hitro prispela v London, kjer je vlada skušala vso neljubo zadevo prikriti in spraviti v pozabo. Ostajale pa so neljube priče: častniki, ki so nasilni oddaji prisostvovali in so prosili takoj nato za premestitev, in pa posamezniki, ki so se rešili z morišč v Sloveniji.

V novembru 1945 je angleški poslanec Guy Lloyd zahteval o „celovski aferi“ pojasnila od britanskega zunanjega ministrstva. Odgovor je pripravil csehni Churchillov tajnik John Colville in se je, kot je bilo rečeno v oddaji, glasil: „Kar se je zgodilo, se ne da več popraviti razen priznati, da je bil storjen velik pogrešek, ki ne daje časti neposredno odgovornim.“ Vendar poslanec Lloyd odgovora ni nikdar prejel.

General Alexander je že nekaj let mrtev. McMillan pa ima 80 let in

o vsej zadevi trdovratno molči, čeprav ga je britanska TV že ponovno povabila, naj pojasni svoj doprinos k Vetrinjski tragediji.

Kaj piše angleški časopis

Naš naročnik, ki živi v Londonu, pa nam je poslal povzetek članka, ki je izšel po končani televizijski oddaji v dnevniku „Daily Express“. Lord Aldington, ki je kot brigadni general v štabu 5. korpusa izdal povelje za vračanje Srbov, Hrvatov in Slovencev, ne taji svoje odgovornosti, toda dosti večjo odgovornost za storjeni zločin nosita general Alexander in minister McMillan, ki sta sklenila nizkotno kupčijo s Titom na račun nemočnih Mihajlovičevih četnikov in tisočev drugih. Ubogi ljudje so verjeli častni besedi Angležev, da bodo poslani v Italijo, pa so jih poslali v drugo smer, kjer so bili poklani. V kupčijo je bila vključena zapustitev koroškega ozemlja s strani Titovih partizanov.

„Naši grehi“, piše omenjeni list, „so bili malenkostni v primerjavi z grehi Nemcev; so pa nesporen dokaz, da so britanski častniki, ki naj bi bili „gentlemen“, dali in izvršili povelja, katera se niso dosti razlikovala od takih ljudi, kot je bil n. pr. nacistični krvolok Eichmann.“

NAŠI MOŽJE

Jože Žerovnik – 60-letnik

Naš slavljenec Jože Žerovnik je zagledal luč sveta 28. aprila 1924 v vasi Vodice na Gorenjskem. V domači vasi je tudi dokončal ljudsko šolo. Nato je dokončal dve leti na realni gimnaziji v Ljubljani, pa je šolanje zapustil in se šel učiti podobarske in rezbarske obrti k mojstru Karlu Horvatu v Domžalah. Istočasno je dokončal še strokovno šolo. Po položitvi izpita se je šel izpopolnjevati v delavnico umetne obrti pri Višnerju na Jesenicah.

11. januarja 1944 je bil mobiliziran v nemško pripravno vojaško službo v Linz, pa že po treh mesecih poslan kot vojak najprej v Šlezijo, nato pa v Francijo, kjer je dopolnil vojaško pri-

pravo. Ostal je še nekaj časa v Franciji, nato pa bil maja 1944 poslan na vzhodno fronto, katero je na lastni koži doživel od enega konca do drugega. Na večnem umiku pred prodirajočo rdečo armado je pregazil vse baltske države — Latvijo, Litvo, Estonijo —, Finsko in končno pristal na Poljskem. Iz divizije, ki je ob Jožetovem prihodu vanjo štela 3200 mož, se jih je za Božič leta 1944 zbralo v Varšavi samo še 230 preživelih.

Zaradi poznanja slovanskih jezikov je Jože prišel kot tolmač v štab generala Schmieda. Tu je izkoristil priložnost in ponaredil dovolilnico za vojaški dopust, da se je že 26. decembra 1944 odpeljal iz Varšave — in bil 2. januarja 1945 že zopet doma, kjer se je takoj javil v domobransko postojanko na Tupalčah in ostal tam do umika na Koroško. Med umikom je bil v Tržiču hudo ranjen v nogo in zapestje. Ker je šele v Borovljah dobil prvo pomoč, je bil zaradi zastrupitve prepeljan v mestno bolnišnico v Celovec. V Avstriji je premenjal več bolnišnic. Ko pa je zvedel, da se njegova mama nahaja v taborišču Peggez pri Lienzu, je izkoristil prvo priložnost in prišel k njej. Tu šele je zvedel za žalostno usodo očeta in treh bratov — vsi domobranci, ki so bili vrnjeni iz Vetrinja in vsi pobiti. Jože še danes čuti posledice ran v Tržiču, pa jih vdano prenaša; saj se zaveda, da so ga samo te rane rešile, da ni šel na isto mučeniško pot kot oče in trije bratje — in ga danes ne bi bilo med nami...

Jože je bil že v taborišču Peggez poznan kot odličen podobar; še bolj se je uveljavil pozneje v taborišču Spittal ob Dravi, kjer sokraj ni bilo taboriščnika, ki ne bi imel kake njegove umetnine: predvsem umetno izrezljan križ ali lesena plošča s Kristusovo glavo v relievu. Iz taborišča je njegov sloves prodril tudi med domačo avstrijsko prebivalstvo.

Februarja 1949. leta je z mamo emigriral v Argentino, kjer se je najprej zaposlil kot rezbar za pohištvo. Ko si je ustvaril zadosten krog poznanstev, se je osamosvojil; tako sedaj lahko rečemo, da že vrsto let dela zares v svojem poklicu, t. j. cerkvena umetnost. Danes Jože ni poznan samo v Argentini, kjer najdete njegove umetnine v cerkvah skoraj vseh provinc. Poznajo ga tudi v Čile, v Urugvaju, Paragvaju in Venezueli, kjer je pustil mnogo svojih umetnin; zadnje čase pa je prodril tudi v Kolumbijo in Portoriko.

Med tem časom je imel tudi več razstav. Dvakrat je razstavil v prostorih slovenske hranilnice „Sloga“ v Ramos Mejiji, na Exposlov v slovenskem domu v San Justu in v osrednji slovenski hiši na Ramón Falcónu v Buenos Airesu. Za Argentinec je razstavil v salonu Baupesa na ulici San Martín, nato na mednarodni razstavi lesne industrije v paviljonu mestne občine, ob katerih prilikah so bila njegova dela prikazana tudi na televiziji, poročila pa so prinašali buenosaireški veliki časopisi.

Poročil se je leta 1950 z Julko Fajdigovo. V srečnem zakonu so se mu rodili štirje sinovi in hčerka, ki je tudi že poročena.

Poleg vsega preobilnega dela pa je naš Jože vedno aktiven član slovenske skupnosti. Sadove njegovega dela lahko zasledimo v skoraj vseh slovenskih ustanovah — tudi in predvsem v Zavetišču dr. Gregorija Rož-

mana, ki mu je posebej pri srcu; saj je bil predsednik pripravljalnega odbora in dolga leta tajnik. Šele lani je zaradi preobilnega dela funkcijo zamenjal. — Tudi Taborjan je naš Jože, že od vsega začetka. Tudi pri Taboru je prisotnost in delavnost našega slavljenca občutna.

Poleg vse resnosti pri delu pa je naš Jože tudi sila vesel človek. Rad prihaja med prijatelje, kjer kljub trdotam vsakdanjega življenja pridejo do izraza šale in šegavost slovenskega človeka, da se včasih tudi od solzá nasmejijo. „To nam dá moči, da težave lažje prenašamo,“ pravi naš Jože, ko po resnih sejah sprostí svojo gorenjsko šegavost.

Jože, ponosni smo nate in Ti iz vsega srca kličemo: Bog Te živi in Te nam ohrani še dolga, dolga leta!

Za odbor:

Vencelj Dolenc

Gospa Marija Amon — 80 let

Kar ne moremo verjeti, da je minulo že 10 let, ko je ga. Marija Amon obhajala 70-letnico. Takrat smo veliko pisali o njej, zato bomo za 80-letnico krajši. K vsemu bi dodali, da je ta gospa, ki že par let po večini presedi na vozičku, še enako korajžna ter Bogu vdano prenaša svoj križ.

Kljub vsemu prebira vse časopise, razpečava Tabor in sledi vsem dogodkom slovenske srenje. Dopisuje si z raznimi znanci tudi v inozemstvo in vesela pričakuje odgovora.

Ni osamljena, saj jo obiskujejo njeni trije sinovi: Marjan, Janez in Peter ter že veliki vnuki in snahe, ki lepo skrbé za njo in ji krajšajo čas.

Med svojimi v velikem Buenos Airesu je praznovala v letošnjem januarju 80-letnico. Mi pa ji želimo, da bi lažje prenašala bolezen in bila čvrsta in bistra še dolgo — dolgo let!

Gospa Amon, Bog Vas živi!

KONZORCIJ TABORA in ZDSPB TABOR

**ŽELIJO VSEM SLOVENSKIM PROTIKOMUNISTIČNIM
BORCEM, SOTRUDNIKOM, NAROČNIKOM IN BRALCEM
VSE BLAGOSLOVE BOŽJE ZA**

PRAZNIK VSTAJENJA,

**KI NAJ BO NAM VSEM
SIMBOL UPANJA V NAŠE VSTAJENJE ZA**

Boga — Narod — Domovino.

PODPIŠEMO

Protestna izjava Slovenske ljudske stranke

Slovenska ljudska stranka, ki vztrajno in pozorno spremlja dogodke v Jugoslaviji, ob poizkusu uvedbe novega učnega načrta, to je ob pripravi „programskih jeder za pouk v osnovnih in srednjih šolah“, čuti kot narodno dolžnost in zgodovinsko nalogo, da ob ponovnem zatiranju slovenskega jezika in narodne samobitnosti izreče svoj ogorčeni protest.

Vzgojno-izobraževalni načrt, ki ga je predlagala Zveza komunistov Jugoslavije na zasedanju 12. kongresa, je izdajstvo nad slovenskim narodom in nad slovensko preteklostjo. Uveljavitev tega načrta predstavlja namerni smrtni udarec slovenskemu narodu v matični domovini ter zamejstvu in zdomstvu, ker bi s tem centralističnim ukrepom usahnile korenine narodne in kulturne pripadnosti. Asimilacijski poizkus Komunistične partije Jugoslavije je tudi žalitev in poniževanje v tolikem trpljenju preizkušenega slovenskega naroda, ki se je z lastno neuničljivo življenjsko silo ohranil in z lastnimi naporci dvignil med najkulturnejše narode v Evropi.

Slovenski narod živi, ker je pokazal vsem, ki so ga hoteli kdajkoli streči ali kupiti, da ljubi svojo preteklost, si gradi sedanost in trdno zaupa v bodočnost, ko mu bodo spet vladali svobodno izvoljeni predstavniki.

Slovenska ljudska stranka, ki vzdržuje v slovenskem narodu že 90 let tradicijo krščanske družbene ureditve v demokratičnem okviru, pozdravlja napore Slovenske akademije znanosti in umetnosti, slovenske Cerkve in vseh narodnjakov, za ohranitev skupnih narodnih vrednot in pravic; istočasno pa ostro obsoja brezbriznost odgovornih oblasti v komunistični Socialistični republiki Sloveniji.

Nobena državna ureditev, ki uničuje kulturne vrednote in dela krivico, ne more služiti skupni blaginji. Zato se pridružujemo protestom vseh tistih, ki se bore doma, v zamejstvu in zdomstvu proti jugoslovanski vladi, ker krši osnovne in neodrekljive pravice slovenskega naroda.

Skušali so nas uničiti s severa in zahoda pa jim ni uspelo; prav tako ne bo uspelo tem, ki poizkušajo isto z vzhoda.

Slovenski narod bo živel, ker hoče živeti. Živel bo v Sloveniji, v zamejstvu in v zdomstvu.

Miloš Stare

Načelnik

Slovenske ljudske stranke

Buenos Aires, 31. 12. 1983.

(Svobodna Slovenija, Buenos Aires, 5. I. 1984.)

OBVESTILO: naprošajo se vsi naročniki Tabora v USA, ki prejemajo revijo Tabor potom soborca Jožeta Vrtačnika, da pošljejo denarna nakazila na njegovo ime: JOŽE VRTAČNIK (ne na Tabor).

† **Franja Golob – Staretova**

Dne 13. januarja 1984., stara 76 let, je kar na hitro v Buenos Airesu odšla v večnost gospa Franja. Lep značaj, odločna protikomunistka je morala zapustiti domovino.

Hčerka malega naroda, a svetovnega slovesa, je z njenim milim glasom lirične pevke nastopala na raznih odrih, a begunstvo ji je preprečilo, da bi sloves nje in Slovencev bil poznan v Severno Ameriških Državah.

Vedno dobre volje je tudi rada zapela kakšno „našo“, kjerkoli je bila.

Hvaležni Bogu, da nam je dal Franjo Golob-Staretovo, ji želimo večni mir in pokoj.

Žalujočemu možu g. Milošu Staretu in ostalim sorodnikom naše iskreno sožalje.

... o Celovškem Zvonu

„Prejel sem prvo številko Celovškega Zvona, nove vseslovenske revije... Ko sem (jo) na hitro pregledal, mi je padlo v oči, da bo Celovski Zvon (temeljil) „na krščanskem pogledu na svet!“ in da bo to publikacija „slovenskih kristjanov.“ Ta krščanska skromnost me je dirnila. Tudi protestantsko-luteranski pogled na svet je krščanski, a je precej drugačen kot katoliški pogled na svet. Zakaj tega zamolčevati? Ali smo ali nismo?... To vprašanje se mi je vrnilo. Pohvale vredno je v reviji poudarjanje kontinuitete (nepretrganosti). Tega čuta je med Slovenci premalo... Zdi se mi pa, da niso uredniki nove revije dosledni, kar se tiče kontinuitete. Če se njihovi pogledi ne bodo ozirali „nazaj“ oziroma, če bodo pri oziranju „nazaj“ spregledali čas mučeništva, skozi katerega je šel naš narod, ko je bil pod tujo okupacijo in mu je velika zmota navrgla še največjo prevaro zgodovine — komunizem in z njim najprej krvavo mučeništvo, potem pa z diktaturo zaprla usta in zadušila ustvarjalni polet slovenskega duha, kje je potem kontinuiteta? Ali res revija ne bo imela ničesar „zoper“ to zmoto, ki danes ves svet potiska v svetovni požar? Prava, resnična slovenska kultura ne more iti mimo grobov, kjer spiyo mučenci, in mimo tistih, kjer ležijo tolike plemenitosti slovenskega človeka svobodnjaka. Kako se boste „slovenski kristjani“ uspešno obračali „naprej“, če pa si ne upate pogledati „nazaj“? Ali naj ne bo pogled „naprej“ kontinuiteta vsega tega, kar je „nazaj“? Tudi to vprašanje se mi vriva ob novi vseslovenski publikaciji „slovenskih kristjanov“... (Kanadski poročevalec, „Ameriška domovina“, Cleveland 18. oktobra 1983.)

SLOVENSKI JAVNOSTI

Glavni odbor TABORA ZDSPB, z velikim zadoščenjem sporoča, da je bil slednjič odkrit originalni seznam moštva Slovenskega domobranstva, ki je bilo zbrano v Vetrinjskem taborišču maja 1945 in potem s prevaro izročeno komunističnim partizanom, ki so večino pobili v Kočevskem Rogu, pri Teharju in drugod.

S tem je omogočen in zagotovljen izid nove izdaje naše Bele knjige za 40-letnico Vetrinjske tragedije prihodnje leto. Nova izdaja Bele knjige bo dokončni in neizpodbitni dokument, ki bo izpričal vso strahotno dimenzijo Vetrinjske tragedije. Novo odkriti seznam je neprecenljive vrednosti tudi v tem, da ne vsebuje samo imen, temveč tudi osebne podatke, tako, da so s tem odstranjene tudi številne nejasnosti, ki so bile očitne v prvi izdaji, kadar je šlo za dva človeka z istim imenom. Vsebuje pa tudi podatke o skupinah, ki so bile v prvi izdaji slabo, ali pa sploh ne obdelane.

Glavni odbor TABORA ZDSPB se na tem mestu tudi iskreno zahvaljuje organizaciji ZDSPB (Vestnik), ki nam je seznam odstopila v podrobno obdelavo.

Ena glavnih nalog, ki si jih je zadala naša organizacija ob svojem nastanku je bila: postaviti primeren spomenik našim padlim bratom vsaj s tem, da njihova imena ohranimo za zgodovino. Hvaležni smo Bogu, da nam bo to nalogo mogoče izpolnitipredno se jim sami pridružimo.

Glavni odbor
TABOR ZDSPB

Dragi Taborjani!

Prvo, želim vsem skupaj obilo sreče in uspehov v letu 1984. Drugo, prinašam Vam iskrene pozdrave od soborcev v Argentini. Kot gotovo veste, sem božične praznike preživel v Buenos Airesu med brati Taborjani. Težko bi Vam mogel navesti imena vseh, katere sem srečal, kajti srečal sem se z mnogimi tako privatno, kot pri polnočnici v osrednji slovenski hiši. Že ob samem prihodu v Buenos Aires sem se srečal z glavnimi našimi sodelavci: Korošcem, Matičičem, Kociprom, Dimnikom, Dolencem, Oblakom, Tomaževičem in Šušteršičem. Snidenje je bilo nadvse prisrčno in razgovarjali smo se dolgo v noč. Takoj naslednji dan pa smo se zbrali pri sv. maši v Carapachayu, kjer sem srečal g. Guština, Emila Cofa, Edija Škulja in Jožeta Štefaniča med ostalimi.

Po obisku pri INTI (argentinski nacionalni institut) smo z Dolencem šli v Mar del Plata in Miramar, kjer sem se srečal z družinami Opeka, Jelenč in Marolt. Obiskal sem tudi naše zavetišče in slovenski dom v San Justo, kjer bi moral imeti sestanek z našo mladino; toda sestanek je zaradi slabe organizacije odpadel in tako nisem predaval, kar je morda bilo prav, ker sem namreč zgubil glas in skoro nisem mogel govoriti. V San Justu sem se srečal z znanci, med drugim s Kožarjem: 23. decembra smo bili zopet skupaj na asadu pri Tomaževiču. Po kosilu sem obiskal soborca-invalida Grabnarja, ki je bil v stiškem bataljonu. Po tem obisku sem zopet odšel v zavetišče.

Eden izmed bolj pomembnih dogodkov je bil sestanek s predstavniki Vestnika, za katerega so oni sami dvakrat naprosili. Na njihovo obljubo, da se ne bo razgovarjalo o razmerah med Taborom in Vestnikom in o kakršnikoli združitvi, sem na ta sestanek pristal. Sestanek se je vršil v zavetišču in je trajal kake pol ure. Od Tabora smo bili na sestanku sledeči: Dimnik, Dolenc, Grum, Matičič in Tomaževič; od Vestnika pa so bili navzoči: Benedičič, Bras, Dolinar, Jeločnik, Magister in Urbančič. Sestanek je bil zelo vpluden in nobenega govora ni bilo o kakršnikoli združitvi obeh organizacij. Povedali so mi, da je njihov glavni namen bil, da mi izroče seznam iz Vetrinja, ki je bil dosedaj shranjen v Rimu pri dr. Dolinarju, ki je pred kratkim umrl. Dejali so mi, da hočejo ta seznam izročiti Taboru, rekoč, da ga bo Tabor najkoristneje uporabil. Lepo sem se jim zahvalil za to njihovo dobrodušno gesto in jim obljubil, da bomo po temeljitem pregledu te sezname primerno obelodanili. Prosili so za en izvod Bele knjige, kar jim je naknadno Matičič poslal. Dali so mi zadnji izvod Vestnika in se nanj podpisali potem, ko so me vprašali, če ne bom zameril, da se podpišejo na Vestnik in mi tega izroče. Razšli smo se v prijateljskem duhu, še preje pa smo se skupno fotografirali.

Na sveti dan smo se Taborjani zbrali pri Ivanu Korošcu, kjer smo imeli društveno sejo. Kaj smo sejali, je razvidno iz zapisnika v prilogi, ki ga je napravil A. Matičič. Seji je sledilo slavnostno kosilo in prijateljsko kramljanje v pozni večer.

Obiskal sem tudi nekaj naših podjetij (Oblak, Zupan), borca iz mojega bataljona Janeza Brulo, dalje Kosačiča, Žgajnarja, šturma in Slomškov dom. Povsod je bil sprejem zelo prisrčen in vsi so mi naročali pozdrave znancem in soborcem v Ameriki in Kanadi.

Govorili smo mnogo o bodočnosti organizacije in o organizacijskem poslovanju in o tem je potrebno, da glavni odbor čimprej razpravlja. Navdušenje je bilo nad idejami, da se pripravi objektivna knjiga v angleščini o revoluciji in ideji organizacijskega tajnika, o čemer smo govorili na sestanku pri Florjanu Slaku en teden pred mojim odhodom v Argentino.

Tole v zgoščenih obliki in v upanju na skorajšnji sestanek in sejo glavnega odbora Vas vse skupaj in vsakega posebej iskreno pozdravljam

vdani
France Grum

Spomini.

Kako lepo je pogledati, ko se na Orlovem Vrhu pri Clevelandu v skupnem sporedu vrstimo stari borci, mladina in naše žene v narodnih nošah in se s plapolajočimi zastavami na čelu počasi pomikamo proti kapelici posvečeni našim mučencem. Zopet se dobimo enkrat na leto na tej, lahko rečem, sveti zemlji, bivši borci, sedaj živeči v Kanadi in USA, da se skupno poklonimo spominu naših padlih in obenem obujamo spomine borb, ki so že skoraj 40 let za nami. Spomini so lepi in globoki, razočaranja pa grenka. Ob večeru si podamo roke in obljubimo, da se zopet srečamo prihodnje leto.

Veliko se je in se še vedno piše o teh proslavah bodisi v Clevelandu in Torontu; toda tako malo se sliši o skupnih domobranskih večerih v Clevelandu in Torontu. Ti večeri so za našo organizacijo zelo važni; nas ne samo družijo pri skupni večerji in zabavi, ampak nam nudijo priliko, da pripeljemo našo mladino in znanke, ki lahko na svoje oči vidijo, kako veseli smo Slovenci, kadar smo med svojimi. Kako sem bil vesel v Clevelandu, ko me je po rami potrepal stari znanec in mi po domače rekel: „Ivan, si še vedno živ, so mi rekli, da si odšel na drugi svet.“ Vesel je bil, ko me je videl, kupil mi je čašo vina. To so spomini, ki jih je v par besedah težko opisati.

V Torontu sem bil presenečen, ker sem videl toliko naših mladih, ki so res uživali to iskreno in veselo razpoloženje. Lahko rečeni, iskrenost ki žari na licih naših vseh, ko se srečamo, zapojemo kako našo domobransko pesem in malo zaplešemo, je pristna; ni nobene hinavščine, vsi smo veseli, da nam je dana prilika tega res pristrčnega srečanja.

Vsakoletne proslave spominu naših padlih so zelo važne; toda ti družabni večeri so tudi važni za našo organizacijo in finančno potrebni.

27. redni občni zbor društva Tabor Cleveland

Občni zbor se je vršil 7. januarja 1984 v slovenskem narodnem domu na Holmes Ave. Zbora se je kot običajno udeležilo lepo število članov, ki so z velikim zanimanjem sledili poročilom odbornikov. Zanimivo in zadovoljivo je finančno stanje društva, saj je v blagajni 7.190,39 dolarjev (in plačana vsa naročnina Tabora za l. 1984). Pomožni upravnik poroča, da je zgubil dva naročnika, a dobil tri nove. Tajnik poroča, da je bilo v minulem poslovnem letu devet rednih sej, dva družabna večera, ki sta bila zelo dobro obiskana, ter spominska proslava v juniju na Orlovem vrhu, kamor sta prišla tudi gosta iz Argentine: Dr. Stanko Kociper (slavnostni govornik) in Vencelj Dolenc. Ob koncu leta je smrt posegla v naše vrste; umrl je član France Štrukelj. V imenu nadzornega odbora je poročal Milan Doli-

nar, ki je predlagal odboru razrešnico s pohvalo. Na številne predloge, naj stari odbor obdrži vse funkcije, je prišlo le do malih sprememb v odboru društva. Dosedanji tajnik društva Hinko Zupančič je sprejel odborniško mesto, njegovo tajniško mesto pa je prevzel Milko Pust. Štefan Rezonja je nadomestil v nadzornem odboru Milana Dolinarja.

Občni zbor je prišel do sledečih sklepov:

1. Gradnja železobetonskega križa na Orlovem vrhu. Polde Omahen, ki je uspešno zgradil belo steno, bo iz enakega materiala postavil križ po možnosti s fluorescentnim odsevom, ki bo posebno ob večerih prišel do izraza, ko bo bdel v spomin nad našimi pokojnimi na Orlovem vrhu.

2. Ureditev važnega društvenega arhiva in zgodovinskega materiala sta prevzela Polde Omahen in Hinko Zupančič.

Poročilo predsednika za 27. letni občni zbor Tabora DSPB v Clevelandu, 7. I. 84.:

Leto 1983 je bilo leto spominov protikomunistične borbe v naši domovini pred 40 leti. Narod je trepetal in se tresel pod udarci trde pesti okupatorja, nakar se mu je pridružil še komunizem na vseh področjih Slovenije in dajal narodu smrtne rane s pomočjo tujega okupatorja. Proti temu nasilju so se organizirale Vaške Straže, ki so bile narodu up in zaščita pred zločinskimi Titovimi partizani. — Prišel je 8. september 1943. Kapitulacija Italije in z njo tudi tragedija Vaških Stražarjev na Turjaku in tragedija slovenskih četniških odredov v Grčaricah. Kljub idealizmu in hrabri borbenosti, so pod točo italijanskih topovskih granat branilci Slovenskih svetinj bili prisiljeni k vdaji. Tako v Turjaškem gradu, kot v Grčaricah. Po padcu Turjaka in Grčaric so sledili namišljeni Kočevski proces in množični pokol v Mozlju in Jelendolu. — Ta prelita kri je rodila v srcu slovenskega naroda novo silo in moč, ki je bila trpečemu Narodu up in nada. Iz preživelih borcev Vaških Stražarjev in borcev Turjaškega gradu in Grčaric je sposoben in nesebični general Leon Rupnik ustanovil Slovensko Domobranstvo, ki je skoraj do poslednje slovenske vasi nudilo zaščito in varstvo obupanemu ljudstvu, komunističnim partizanom pa pomenilo strah in trepet. Saj so domobranski bataljoni bili neprestano na pohodu in so preganjali komunistično partizansko bando širom Slovenije. — Po izdajalskem načinu je bil tragičen konec tudi z našimi nikdar premaganimi soborci Slovenskimi domobranci v letu 1945, ko so jih Titovi partizani zverinsko pomorili v Kočevskem Rogu, Teharju, Hrastniku, Podutiku in drugih krajih razstresenih po Sloveniji.

Tem junakom je naša organizacija TABOR DSPB v Clevelandu posvetila spominsko proslavo na Orlovem Vrhju Slovenske Pristave 19. in 20. junija 1983. Bila je postavljena BELA STENA, ki bo trajen spomin in dokaz z imeni krajev, kjer so komunistični partizani množično morili naše

soborec — Slovenske domobrance, četnike in poštene, verne Slovence. 50 imen je vklesanih v to spominsko ploščo; pričajo kot krvave rane, zadane slovenskemu narodu po zločinskih Titovih partizanih v času komunistične revolucije in po končani vojni v Sloveniji. — Ne opustimo teh spominskih proslav na Orlovem Vrhu, bodimo ponosni na Orlov Vrh, saj ljudje iz drugih krajev, ki prihajajo na naše spominske proslave, pravijo: Prihajamo kot na božjo pot naših muencev, kjer Bog in Marija iz Brezij delita svoje milosti in blagoslov, in tako dobimo moč, da ostanemo zvesti idealom, za katere so šli oni v večno slavo. OSTANIMO NJIM ZVESTI! Na tem mestu se ponovno zahvalim vsem, ki ste pomagali pri spominski proslavi 40. obletnice tragedije Grčaric in Turjaka in 40. obletnice ustanovitve Slovenskega domobranstva, katere se je udeležil kot slavnostni govornik dr. Stanko Kociper, za kar mu najlepša hvala. Hvala Poldetu Omahnu za odgovorno delo pri gradnji BELE STENE in vsem, ki ste pomagali z delom in z denarno podporo za kritje stroškov. Upam, da bomo tudi v bodoče na Orlovem Vrhu prirejali spominske proslave našim slovenskim protikomunističnim žrtvam, ki so umirale za Boga — Narod — Domovino.

Milan Zajec

Slavko Skoberne

DA NE BO PREPOZNO ZA OBSTOJ SLOV. NARODNE SVOBODNE DRŽAVNE NUJNOSTI

Vseuč. profesor dr. T. Debeljak priobčuje že mesece članke „Nekaj pogledov z naše perspektive na J. B. Tita“. Pričevanja so močna in zaslužijo presoje zgodovinarjev, ki razpolagajo še z več viri kot literarni kritik, pesnik in časnikar.

Dr. T. Debeljak se posveča v štev. 173 (Sv. Slov.) zgočemu problemu vezi med Ljubljano in Zagrebom v odločilnih majskih dnevih 1945 — že v času konca hrvaške države, četništva in domobranstva.

Legionarji in vaše straže so bili do ustašev ob hrvaško-slovenski meji hladni in zaradi njih je bila zveza s hrvaškimi domobranci nemogoča. General Tomašević (Karlovac), zadnji poveljnik celjskega 37. p. p. in poveljnik celjske orožniške čete — major Vindakijević — Hrvat, ki je bil pozneje poveljnik hrvaške žandarmerije, nista iskala zvez s Slovenijo, kjer sta preživela mnogo let kot jugoslovanska višja častnika. Vračajoč se iz Srbije, sem imel priliko v Zagrebu govoriti z dr. Ogrizkom ml. Razčlenila sva politično primerjavo v Srbiji s Hrvaško in ugotovila: V Srbiji je obstajala na Ravni gori — ne daleč od naše skupine štajerskih izgnancev v Gornjem

siljegovcu pri Džunisu — Mihajlovićeva četa, v Beogradu Nedićevci in v Arandjelovcu Ljotićevi Zboraši. Med njimi ni bilo vidnega trenja. Ogrižek mi je nasprotno trdil o razmerah med ustaši in domobranci. Kvaternik je prepustil vlado dr. Paveliću in po Ogrižkovem mnenju je ta smatral za Hrvaško državo samega sebe in ločil domobranstvo od ustašev. Mnogi pripisujejo to Pavelićevo zadržanje Nemcem in Italijanom, ki niso zaupali ne hrvaškim ne slovenskim domobrancem. Dr. Maček in nadškof Štepinac sta ob Pavelićevem nastopu poklicala hrvaški narod k disciplini in priporočala zmernost in zvestobo novi državi.

Dr. Maček je l. 1939 organiziral Hrvaško zaščito — članstvo HSS, ki je takorekoč nadomestila jugoslovansko orožništvo. V letih 1937—1941 sem se sam prepričal v Zagrebu in pri Mariji Bistrički, kamor so dr. Ogrižek, prof. duhovnik Pavlič in kapucin p. Hazemali organizirali štajerska romanja, da je bila večina Hrvatov zanj in za HSS. S celjskim opatijskim kaplanom nisva na romanju srečala nobenega ustaša, vsi so bili križarji. Še danes mi ni jasno, da je pri teh romanjih sodeloval celjski odvetnik Jernej Stante, državni tožilec na proslulem kočevskem procesu proti četnikom in legionarjem.

Maček je leta 1939 dosegel v Belgradu banovino s precejšnjo svobodo. Pri podpisu t. i. blejske pogodbe je bilo navzočih mnogo inozemskih časnikarjev in iz vse države. Dr. A. Korošec je ob tej priliki v veliko začudenje predstavnikov tiska odpotoval v Grčijo, kar so mu v Zagrebu zamerili.

Hrvaška je dolgo čakala na ta zgodovinski razvoj. Pavelić je že od začetka videl v dr. Mačku in dr. A. Stepincu tekmece. Zato se je Maček umaknil na posestvo Kupinac, kjer je bil zaradi nadzorstva pasiven. Dr. Maček ni sovražil Srbov, bil je prijatelj Slovencev in ministra dr. Kulovca; Hrvaške državne miselnosti ni vezal na Belgrad, še manj na belgrajske politike, ki niso hoteli razumeti hrvaške državotvornosti. Že kmalu po nastopu kraljeve begunske vlade v Kairu in v Londonu so mnogi ugotovili neso-glasje med politiki in že takrat menili, da so ti že odigrali svojo vlogo in da se bodo vkljub angleški pomoči težko obdržali na pozornici svetovnega dogajanja.

MOSKVA JE IZIGRAVALA.

Churchill-Roosevelt je podpisal sovjetsko tezo — Eisenhower niti Eden niso zmogli preprečiti Stalinovih in Titovih načrtov, da bo v Jugoslaviji zavladala KPJ. Angleži so zahtevali sporazum med Mihajlovićem in Titom za vsako ceno. Hrvaški dnevniki so poročali, da so n. pr. Angleži odvrgli z letal množine levih čevljev Mihajloviću, desne partizanom. Churchill je le v sporazumu videl uspešen boj proti osnim silam. Churchill je žrtvoval mladega kralja, ga prisilil na podpis šubašić-Titovega sporazuma. AVNOJ je prepovedal kraljevo vrnitev; komunistična zbornica je s priskledniki in oportunisti s Titom zavladala v Beogradu. Kocka je padla in Tito je hitro odletel k Stalinu potem, ko je Churchill zaklinjal v Jugoslaviji demokracijo. Sovjetske tankovske divizije so po zasedbi Belgrada drvele ob

Donavi, Savi in Dravi proti Dunaju in Pragi. Angleži so se nasprotno premikali le počasi v Italiji in se zanimali bolj, da rešijo to deželo komunizma, da pridejo vsaj do Trsta. Poljski Andersovci so mi že leta 1945. v Cortina D'Ampezzo zatrjevali, da Angleži brez njihove pomoči pri Monte Cassinu sploh ne bi zmogli predreti nemških polkov in tankov.

OD 300 SE NI VRNIL NIHČE.

Bivši vojak v nemški vojski s štajerskega, ki je bil dalj časa v angleškem ujetništvu blizu Kaira, mi je povedal, kako so jugoslovanski komunisti z Angleži vabili ujetnike za prostovoljce. Od 900. se jih je odločilo le 300; od teh nihče ni več videl štajerske. Partizani so jih poslali v prve vrste, da so kot bivši in nezakonito mobilizirani nemški vojaki kot nezanesljivi padli — za Tita. Med njimi je delal propagando Djilas in partizanke, ki so prihajale iz Caserte — angleške baze — ali iz Visa.

BORILI SO SE KOT LEVI.

Stane Semič — Daki je v knjigah „Najboljši so padli“ pokazal svojo krvoločno sliko in upodobil partijski boj proti narodu z naštevanjem pokolov poštenih Slovencev, ki so imeli edini „greh“, da so bili proti komunizmu in narodnemu iztrbljanju za tuje koristi. Sovraštvo je razgalil po umiku pri graščini Ortnek pri Ribnici s pisanjem o pokolu četnikov v Grčaricah z besedami: „Od 320 plavogardistov je ostalo le 120 živih... Borili so se kot levi, ker so vedeli, kaj jih čaka... Pozneje so jih zvozili v Kočevje, kjer jih je sodilo vojaško sodišče...“

Junaki so pred smrtjo popisali temne grajske stene s poslovnimi junaškimi izreki. Vse sem fotografiral po naši zasedbi Kočevja.

Zgodovinsko značilna za septemberske dogodke je aretacija bivšega partizanskega poveljnika „Dolenjskega bataljona“, Kočbekovega ožjega sodelavca, stotnika Marna. Kidrič ga je ukazal zapreti v ribniške sodniške zapore. Marn — Črtomir je prestal njena zaslišanja in nazadnje pobegnil. Po naključju ga je srečal duhovnik Janez Lavrih. Črtomir se je odločil za četnike in kmalu organiziral novo četniško skupino, ki se je zaradi Nemcev in njihovega nadzorstva morala kmalu pridružiti domobranskemu sodelovanju. Četništvo se po grčariški žaloigri ni moglo razviti in se je organiziralo le v ozadju slovenskih domobranskih skupin.

Angleži so Črtomirja in njegovo skupino izročili med prvimi Titovcem; in tako je Marn končal kot tisoči drugih žrtev.

Njegovo četništvo je poglavje zase in bi zaslužilo posebno razglabljanje in opis njegovega delovanja od leta 1944 do maja 1945.

NASTOP SLOVENSKEGA DOMOBRANSTVA

Vaške straže in Legije so podpirale četnike z orožjem in strelivom, med obema skupinama pa ni bilo pravega sodelovanja. Četniki so se razglašali za ilegalce, kraljevo vojsko, za jugoslovansko predstražo, ki jo pri-

znava kraljeva londonska vlada. Skupnih nastopov proti partizanom ni bilo; vsaj organiziranih ne.

V Črnih bukvah sem popisal novomeški 8. september 1943, ko nas je junaški Vule Rupnik po neuspešnih pogajanjih za premirje s Kidričem vodil čez Gorjance v Zameško, kjer smo odbili italijanske in partizanske brigade. Komunisti so se pogajali z nami le, da so pridobili na času, obljubili amnestijo in vztrajno zahtevali vdajo ter odložitve orožja. Partija je že od vsega začetka vztrajala pri odločitvi popolnega iztrebljenja demokratskih sil. Tako nas je prisilila: braniti se naprej!

Z nastopom Slovenskega domobranstva, ki mu je dal dušo naš slavní slovenski general Leon Rupnik, je v naslednjih letih z udarnimi bataljoni preganjalo zmedene partizane in jih skoro do konca vojne zadrževalo v Beli Krajini in v Rogu. Rdeča propaganda je po londonskem in moskovskem radiju poveljevala partizanske napade, ki so bili osredotočeni le proti domobrancem. General Globotschnigg je na Primorskem sklenil s partizani premirje. To je potrdil pri zasliševanju gl. politični komisar Boris Kraigher.

General Rösener, ki je dal pobiti stotere Slovence, je pri razpravi pred sodiščem izjavil, da ni nikdar zaupal anglofilsko usmerjenim domobrancem, že manj poveljstvu in generalu L. Rupniku.

JUGOSLOVANSKI MINIIMPERIALIZEM JE SLUŽIL SVETOVNEMU.

Slovenski narod je doživel narodno žaloigro po krivdi jugoslovanskega miniimperializma. Temu se ima KPJ zahvaliti, da toliko desetletij zaslužuje jugoslovanske narode z grobo mero jugoslovanskega, belgrajskega centralizma in jugoslovanske vojske z generali, zdresiranimi v španski državljanski vojni in v Moskvi. V španski revoluciji so komunisti pobili skoro 8 tisoč duhovnikov, redovnikov in usmiljenk; KPJ precej manj, zato pa več ljudstva, ki se je upiralo revoluciji! KPJ je bila s svojim načrtom za dosego oblasti neizprosna, krvoločna, pijana krvi — že od vsega početka. Že po končani vojni je pobila stotisoče rojakov vseh naših narodov.

Ni čudno, da so se hrvaški domobranci v takem položaju že prej pridružili partizanom in jim ob koncu vojne dali videz velike vojske. Tako je n. pr. hrvaški poveljnik Dalmacije in Hercegovine general Šimić že leta 1944 sprejemal v svojo vojsko partizane. Nemci so generala ubili.

JUGOSLOVANSKI NAROD JE ILUZIJA.

Preseljevanje južnih rojakov na sever (v Sloveniji že danes skoro 20%) ni samo slovenski problem.

Pred nedavnim se je oglasil član CK Hrvatov dr. Dušan Bilandžić, redni profesor na zagrebškem vseučilišču, ki v razgovoru s časnikarji govori o nevarnih pojavih: „Če je beseda o teh, ki so se proglasili za Jugoslavo v nadi, da bo v bližnji bodočnosti obstajala samo jugoslovanska nacija, nam zgodovina govori, da je to čista iluzija, ker ne obstaja nobena možnost za jugoslovanski narod.“ Dr. Bilandžić ostro napada člane partije, ki „svoje jugoslovanstvo istovetijo s partijsko politiko, ker le tako uveljavljajo svoj

evantgardizem in si zamišljajo socializem kot globalno družbo z osrednjim jugoslovanskim sistemom.“ Ni čudno, da je partija imela v zadnjem času toliko disidentov. — Generalni polkovnik Čuić, ki je v krvi zadušil vstajo na Kosovem, je ugotovil, da so se celo v vojski pojavile ilegalne celice.

Komunisti trde, da je začetek in obstoj države vezan na družbo, razdeljeno v razrede. To se pravi, da z njenim začetkom ista preneha. Namesto nje nastopa sila, ki je izšla iz družbe, se postavila nad njo, in se od nje oddaljuje. — to je komunistična država. Ta je za komuniste organizacijski stroj, aparat, ki se loči od družbe in se zmanjša na skupino ljudi, katerih edina naloga je, da nasilno vladajo. Ta skupina se poslužuje prisilnih državnih sredstev — z vojaško, milično silo in birokrati. Vladajoči razred vzdržuje oblast v Jugoslaviji s propagando, kulturnim monopolom, korupcijo poedincev na oblasti in svojih podrejenih. Govorjenje o jug. demokraciji je smešno; danes jim svet ne veruje več. USA ni Tita podpirala zaradi nje-gove lažnjive demokracije, temveč zaradi jugoslovanskega strateškega položaja in proti Stalinu in sovjetizaciji Balkana.

Komunistični republiški režimi danes po Leninovi doktrini ne morejo več postavljati družbe proti družbi, ker ravnotežje med temi ni več mogoče. V hudi gospodarski krizi v Jugoslaviji bo režim težko kos splošnemu nezadovoljstvu — zlasti sedaj, ko v Nemčiji odpuščajo delavce iz domovine. Zdomci ne želimo domovini pomanjkanja in ne socialnih pretresov; naša želja je, da slovenski narod odpre oči in se otrese ustrahovalne brezbriznosti, zlasti tisti oportunisti, ki jim je KPJ metala pod noge drobtinice s tako imenovanim Kardeljevim samoupravištvom in sozaslužkom. Proletarizacija našega že razredčenega kmečkega ljudstva mora prenehati; sicer bodo naša polja postala sami pašniki.

To navajam, da se iz naše polpretekle zgodovine učimo. Desetletja so morala mimo nas, mnogo nepotrebnega so polnili naši časopisi in revije v zdomstvu. Trdim, da je vse vodila najboljša volja, iskati resnico. Ta je za naš narod, zamejstvo in zdomstvo samo ena. Bodimo že vendar jasni posredovalci narodne volje, ki hoče svobodo! Čas in razvoj sta dozorela. Jugoslovanski narodi imajo še vedno

IZHOD NA SVOBODO.

Kosovo je razburkalo nove duhove, na Hrvaškem „tlijo tla“, v Sloveniji protestirajo že mladi komunisti.

Jugoslavija ima izhod v svobodo: VSI JUGOSLOVANSKI NARODI MORAJO KMALU ZAŽIVETI SVOBODO V SVOJIH SVOBODNIH NARODNIH DRŽAVAH!

Slovenci nismo nikoli mrzili Srbov in Hrvatov. Želimo, da s plebiscitom uredijo sporna vprašanja narodnih meja! Naravno je, da moramo v naših idejah pospeševati dobro sosedstvo, pozabiti za vedno na jugoslovansko vojsko, milico ali žandarmerijo. Zdomci in zamejci moramo pomagati narodu iz malodušnosti, brezbriznosti in iz strahu, ki so ga komunisti s pokoli in preganjanjem vtelesili v ljudske kosti. Razkrivati moramo dan za dnem

javne tajne; da se iz zgodovine naučimo vsak dan več! Svobode nam nihče ne bo daroval, zanjo se moramo bítí v domovini in zlasti v svobodnem svetu!

Srbija danes nima izhoda na morje. Hrvatje naj bodo previdni s svojim morjem, ki naj bi po njihovem pisanju segalo do Trsta. Tam je 40 km slovenske obale! Ne pozabimo! (Sledi)

MNENJA IN VRENJA

Alojzij Geržinič: Boj za slovensko šolstvo na Primorskem za delovanja dr. Srečka Baraga pri ZVU

(113. izdanje Slovenske kulturne akcije, Buenos Aires, 1983. Natisnila tiskarna Baragovega misijonišča. Str. 212.)

Prof. Alojzij Geržinič je pri Slovenski kulturni akciji v Buenos Airesu izdal zgodovinsko razpravo „Boj za slovensko šolstvo na Primorskem za delovanja dr. Srečka Baraga pri Zavezniški vojaški upravi v Trstu“. S tem ni ohranil samo izredno zgodovinsko gradivo, ki bo v perspektivi bodočnosti samo dobivalo na pomenu, ampak je postavil tudi neporušljiv in zaslužen spomenik pionirju slovenskega šolstva na Primorskem proti koncu in po končani minuli vojni — dr. Srečku Baragi (do smrti neumornemu in zvestemu sodelavcu tudi našega glasila). To je treba poudariti, ker sicer tako radi pozabljamo — če jih celo ne ubijamo! — tiste, zaradi katerih iz roda v rod živimo kot samobiten, svojski narod — navzlic vsem ujmam, kakršne pošilja nad nas naša zgodovinska usodnost. Tudi za to dejanje poštenosti moramo biti prof. Alojziju Geržiniču hvaležni.

O slovenskem šolstvu na Primorskem med minulo vojno in po njej — temelji, na katerih sloni še danes in bo slonelo tudi v bodoče — imamo že več del, ki to za naš tamkajšnji življí bivanjsko važno problematiko osvetljujejo iz različnih zornih kotov. Toda po dokumentarnosti in avtentičnosti virov stoji pričujoča razprava prof. Alojzija Geržiniča nad vsemi (da o režimskih potvorbah sploh ne govorimo). Napisana je na osnovi gradiva, ki ga je zbiral in ohranjal dr. Srečko Baraga sam, in ki mu je samo prežgodnja smrt zabranila, da ga tudi ni obdelal in ohranil za tisk. Ker je bil prof. Alojzij Geržinič sam eden izmed garačev, ki je ob pionirju Baragi najbolj navdušeno vihtel kramp na opustošeni ledini slovenskega šolstva na Primorskem, mu moramo poleg hvaležnosti, da nam je pričujoče gradivo ohranil in obdelal, dati posebej tudi priznanje, da je razprava zadržala tudi tisto pristnost, kakršne najbrže ne bi mogel pooditi nihče drugi, ki bi se znašel pred njim.

Podkrepljeno z izvirnimi dokumenti, statistikami, poročili, vlogami in drugimi dokumentiranimi podatki nas gradivo vodi od prvih nadčloveških

naporov pri ustanavljanju slovenskega šolstva za časa Zavezniške vojaške uprave, pa mimo ne samo za zdrav človeški razum nepojmljivih, ampak celo zločinskih polen, kakršne so temu trudu metali pod noge (pa tudi na glave!) titovski „osvoboditelji“ — do leta 1948, ko je dr. Srečko Baraga (pa tudi prof. Alojzij Geržinič) za plačilo moral poiskati varno zatočišče eksila v daljni prekomorski deželi. Saj so mu rdeči „osvoboditelji“ prav za to nadčloveško pionirsko narodoljubno garanje namenili edino plačilo, kakršnega je zmožna samo komunistična zločiska nestrpnost — obsodbo na smrt...

Zato se razprava prof. Alojzija Geržiniča — mogoče tudi zaradi njegovega izkristaliziranega mojstrovanja jezika — bere kot odlomek iz življenjskega romana dr. Srečka Baraga, enega izmed velikih Slovencev, kakršne nam je klesala najbolj neusmiljena doba naše zgodovine.

Škoda samo, da prof. Alojzij Geržinič ni razpravo začel z napori dr. Srečka Baraga za slovenski pouk na Primorskem že v dobi po padcu fašizma 1943. leta. Lahko bi izkoristil — mogoče podprto še z novimi izsledki — svojo razpravo „Pouk v materinščini — da ali ne?“ (Založba Sij, Buenos Aires, 1972). Zdi se mi namreč, da bi tiste prve zlahtne sadike, ki jih je ob ne ravno nepomembnem osebnem zalaganju gen. Leona Rupnika vsajal v še bolj suho prst, kot bleščeči žarki še bolje osvetlile spomenik, kakršnega je prof. Alojzij Geržinič s to razpravo postavil dr. Srečku Baragi v neugasljivo čast, nosilcem današnjega režima v domovini pa v še eno neizbrisno sramoto.

Pika

PISMO IZ DOMOVINE

Dragi nama!

Torej pismo sem prejel, to se pravi, da je hodilo en cel mesec. Sva ga bila zelo vesela, da sva ga le dobila. Vidiš, Ti si moral shujšati ker imate v Ameriki „Standardt“ — mi ga pa nimamo, zato tudi ni treba nobenemu od nas hujšati. Imamo tako državo in tak sistem, da za to preskrbi država za nas — da nismo predebeli.

Res je, in imaš kar prav, da se iz pisem, ki pridejo iz Amerike, včasih vse ven pobere; saj smo „roparska država“ in roparski sistem. Vzor pa nam daje naša Zvezna vlada v Beogradu. Imamo sicer „stabilizacijo“, katera pa velja le za nas, navadne zemljane. To stabilizacijo je delal eden od naših najbolj neumnih politikov — Sergej Kraigher, in sicer jo je delal dve leti, imel je pa v komisiji še cca. 1.000 ljudi, pa vsi skupaj niso nič naredili. V tej „stabilizaciji“ so napisali tisto, kar mi navadni državljani vemo že 20 let — brez njih. Ta stabilizacija pa velja samo za nas — mi naj šparamo; oni, „Budjovani“ pa zapravljajo na debelo. Vozijo se s posebnimi avijoni, npr. na Kitajsko, Japonsko, Kampučijo, Vietnam, Egipt in tako dalje, v vse kraje, kjer je sedaj toplo. Kitajska je pa sploh postala za naše komuniste „božja pot“. Za naše „posebne avijone z velikimi delegacijami“ pa plačamo mi, „delovno ljudstvo“, kar košta milijarde dolarjev — ne

dinarjev. Torej tako se pri nas špara.

Torej, mi smo še vedno zaprti, pa ne v črevesju, ampak pri prehodu čez mejo v sosednje države, čeprav so nam dali prost prehod 1-krat na leto — kar za nas nič ne pomeni, ker midva bi šla vsako soboto na „kafficu“ v Celovec. Vsakokrat, če bi šla v Celovec, pa bi morala plačati 1 milijon dinarjev za oba. Ali ni to navadna svinjarija od naše vlade? — Sami komunisti pa lahko hodijo ven brez „pologa“ in se vozijo okoli.

Pri nas je nastala sedaj taka „porkarija“, da ni več za gledati takih svinjarij kot jih počenjajo naši ministri — imamo jih pa toliko kot mravljincev. Vsaka naša republika ima svoje ministre „hochstaplarje“ in vsi zapravljajo. Ministri, kateri so bili sploh nesposobni, imajo, ko jih sunejo „v rit“ in so brez službe in brez funkcije, še vedno celo plačo, kot so jo imeli takrat, ko so bili ministri; pa to jih ni malo. Zadnjič je bila omenjena številka: mislim, okoli 253 je takih — če jih ni sedaj še veliko več, ker pri nas so vsi ministri nesposobni, ker sicer ne bi spravili države na „kant“, kot smo sedaj. Cela Jugoslavija ni več toliko vredna kolikor je dolžna.

Imamo zakone za posrati; pa še to je premil izraz. Če pride Jugoslovan iz inozemstva, sme prinesiti s seboj brez carine samo 20 dkg. kofeta in nič drugega, kar je vrednost 350 Din. Namesto da bi spremenili carinske zakone in prilagodili svetu, pa pošiljamo cele bataljone carinikov na mejo, da já vsakegapregledajo in vse avtomobile prevrtajo in vse vagone železniške in tako naredijo tudi po 10 milijonov škode na vagonih — ker iščejo kofe.

Vidiš, ministri pa smejo vse in tako delajo iz nas različne državljane in podpirajo rasizem. — Ti praviš, da delaš na dan po 9 ur, pri nas pa ne smeš zaslužiti — samo toliko, da lahko živetariš — več pa ne, da ne bi bil njim enak.

Zdaj so ugotovili, da se tukaj na vsakem delavnem mestu povprečno dela po 3 ure in 8 minut, ostalo pa so počitnice, bolniška in neopravičen izostanek. Kdo naj ob takem delavnem mestu reklamira? Čudno pa je, da socialni fond sploh še obstoja in da nimamo še več dolga!

Tovarišija točno ve, kdo je kriv za tako mizerijo, vsakemu pa je nerodno sam sebe kritizirati. Visok standard, ki smo ga en čas uživali, je bil umeten in toliko škodoval, da danes niti toliko deviz nimamo, da bi si uvozili najnujnejše dele, ki jih moramo uvoziti.

Vsled draginje bomo nekaj morali ukreniti. Dinar ponovno zamenjati je še malo prezgodaj, ker imamo še vedno stare in nove dinarje, in če uvedejo še najnovejše, bo zmeda perfektna.

Jaz Vaju pristrčno pozdravljam. Oglasita se še kaj!

Ljubljana, 10. januarja 1984.

N. F.

Odlomki iz pisma iz domovine

...če se spomnim, kakšen patriot sem bil! Jugoslavija mi je bila nekaj res svetega in nedotakljivega in ne bi si mogel misliti, da si bom kdaj želel, da bi jo žimprej hudič vzel.

Človek bi se zjokal nad tem, kar so naredili z nami... draginja, davki, nič se ne dobi...

Res je, da je Slovenija menda še najbolj založena in zdaj hodijo k nam po pralne praške, sladkor, olje itd.... banan nismo videli že dve leti, limone so po dvakrat, trikrat na leto po kak mesec... pomaranče so domače in seveda drugo sadje, pa vse strašno drago... Poslati nam nihče ne more nič, ker je tako strašna carina...

Krediti: če bi se res porabili za ljudstvo, bi bili vsi zelo hvaležni za nje. A pri nas je vse narobe: za cesto na Gorenjsko so že zdavnaj porabili kredit, delati so jo začeli pa šele zdaj. Silijo nas šparati, pojejo o stabilizaciji, a za vsakim pasjim konfinom postavljajo spomenike, vsak ima že svojega, zraven pa še ta obletnica in ona obletnica in seveda „nič nas ne sme presenetiti“...

Res je, da drsimo hitro navzdol, narod „šimfa“, a v glavnem se pa ne upira; torej imamo še dosti „notranje rezerve“, ne vem pa, kaj bo, ko bo ta pošla; a'i se bomo uprli, ali pa kar tiho „poerkali“...

NAŠI MRTVI

✠ Franc Štrukelj

V soboto, 31. decembra 1983 je umrl v Clevelandu — USA naš član DSPB Tabor *Franc Štrukelj*. Pokopali so ga 4. januarja 1984 na pokopališču Vernih duš.

Pokojni se je rodil 11. oktobra 1902 v vasi Kompolje na Dolenjskem. Po odsluženem vojaškem roku je odšel l. 1926 k orožnikom in je služboval po raznih krajih Srbije. Ob kapitulaciji 1941 se mu je posrečilo priti domov v Slovenijo, a se je še istega leta meseca avgusta odločil za pot v Srbijo in se tam prostovoljno pridružil Mihajlovičevim četnikom. Leta 1944. so Nemci v Bosanskem Brodu zajeli večjo skupino četnikov in je bil med njimi tudi pok. Štrukelj. Nemci so vse razorožili in jih poslali v ujetništvo v Avstrijo, kjer je težko zbolel. Leta 1951. je emigriral v Združene Države Amerike in se naselil v Clevelandu.

Franc Štrukelj je bil vesele narave in je bil zato povsod dobrodošel. Bil je zavedni član Tabora in je z velikim veseljem in zanimanjem prebiral našo revijo Tabor.

Ohranili ga bomo v dobrem spominu in se ga bomo spomnili v molitvi.

✠ Dr. Branko Pfeifer

V soboto 28. januarja smo spremili k večnemu počitku našega dolgoletnega člana *Brankota Pfeiferja*. Prejšnji večer smo se Taborjani z molitvijo poslovili od njega v pogrebem zavodu. Za slovo smo mu še poklonili šopek s slovensko trobojnico. Komaj 61 let je bil star b slovesu.

Pokojni Branko je dosegel doktorat iz ekonomije na graški univerzi, s svojo pridnostjo in sposobnostjo pa se je povzpел na ugledno mesto, saj je bil: „President of the Cleveland Institute of Electronics“.

Zapušča ženo Majdo (rojena Novak — hčerka pokojnega Zdravka Novaka), sinova Roberta in Marka ter hčerko Loretto v Clevelandu, v Idriji pa brata Jožeta.

Naj v miru počiva! — Družini naše sožalje!

✦ France Malovrh

Po težki, zahrbtni bolezni, v najlepši moški dobi (52 let) se je preselil v večnost 19. januarja 1984 France Malovrh.

Pokojni je rad in redno prihajal med slovenske rojake, predvsem v Slomškov dom v Ramos Mejía — Bs. As., kjer je živel z družino.

Bil je ustanovni in podporni član slovenskega Rožmanovega Zavetišča.

Dragega Franceta, ki je bil družaben, z blagim značajem, bomo ohranili v dobrem spominu.

Naše globoko sožalje ženi Heleni roj. Zupan, hčerkam Klavdiji, Karli in Sandri in ostalemu sorodstvu!

PREJELI SMO:

THE SOUTH SLAV JOURNAL, Vol. 6, No. 1 (19), Spring 1983. — Editorial Board: N. Marčetić MA, U. Loring MA, M. Davis ALA, Z. Antić, D. Pleničar. — 7 Chesterford Gardens, London NW3 7DD. — Letna naročnina 23 dolarjev. — CONTENTS: — In memoriam. News. — Viewpoint: Djoko Slijepčević, Concerning the Albanianisation of the Serbs ((II)). — Features: Nikolai Tolstoy, The Klagenfurt Conspiracy. Dragoslav Georgevich, Two Days in Yugoslav History: March 25 & 27, 1941 (I) (Opozarjamo na ta prispevek, ki se bo nadaljeval v prihodnjem zvezku.) — Balkans Report: Patrick Moore, Balkan Politics; March–May 1983. — Economic Affairs: Ljubo Sirc, Proposal for an Alternative Economic Approach in Yugoslavia. (Vredno, da si ta prispevek natančno ogledajo vsi, ki se bavijo z demokratično alternativo v Jugoslaviji.) — Documents: The Trial of Moslem Intellectuals in Sarajevo; The Islamic Declaration. — Petition to the Holy Sabor of the Bishops of the Serb Orthodox Church in Belgrade. — Jailed Croatian Priests' Protest. — Letters to the Editor. — Book Reviews: — Milovan Djilas, Vlast, by Sir Duncan Wilson. — Robert Donia, Islam under the Double Eagle; The Muslims of Bosnia and Hercegovina, 1878–1914, by Charles Barlett. — Miloš Krstić, Nepokorena mladost, Koncentracioni logor u Smederevskoj Palanci, 1942–1944, by N. Štrbac. — Rudolf Bičanić, How the People Live; Life in the Passive Regions, by John B. Alcock. — Warren T. Treadgold, The Byzantine State Finances in the Eighth and Ninth Centuries, by D. M. Nicol. — Salvatore Loi, Le Operazio-

ni delle Unità Italiane in Yugoslavia (1941—1943), by Sava Bosnitch. — Ed. John O. Iatrides, Greece in the 1940s, A Nation in Crisis, by Marion Sarafis. — Laza M. Kostich, Holocaust in the Independent State of Croatia, by Evelyn Le Chene. — Notes on Contributors. — Books and Periodicals Received. — Ne moremo si kaj, da ne bi teh zvezkov — kot vedno iskreno priporočali.

DAROVALI SO(od 16. 12. 1983do 15. 2. 1984):

Za zavetišče:

§a	
Bras Cvetka	6.—
N. N., Lanús	10.—
N. N., Argentina	10.—
Levar Lado (zapuščina) ...	360.—
Avguštin Tone	8.—
Drnovšek Rudi	300.—
Bodnar Tone	18.—
Šušteršič Marjan	100.—
Peternel Jože	200.—
Rev. Koman Boris	300.—
Krenner Julija	100.—
Rant Franc	264.—
Jeriha Marjan	200.—
V spomin na pok. <i>bratranca</i> <i>Viktorja</i> umrlega v Trstu:	
Fajfar J.	100.—
V sp. na pok. <i>Ireno Prelog</i> :	
Tomaževič — družina	100.—
V spomin na pok. <i>Franceta</i> <i>Malovrha</i> :	
N. N., Argentina	500.—
Tomaževič Lovro — France	100.—
(v dol.)	
Dr. Lukež France	100.—

Tiskovni sklad Tabor:

§a	
Fabiančič Anatol	30.—
Rev. Povše Milan	90.—
Rev. S. J.	20.—
N. N., Olivos	40.—

Šušteršič Marjan	40.—
(v dol.)	
Boh Jože — Cleveland	8.—
Berkopec Ivan	10.—
Zupančič Hinko	8.—
Cimerman Leo	1.—
Hočevar Mathew	2.—
Maršič Dušan	6.—
Lovko France	3.—
Koritnik Tone	8.—
Bojc Karel	6.—
Pogačnik Branko	8.—
Mere Rudi	16.—
Zupančič Polde	8.—
Zupančič Anton	8.—
Dolinar Martin	8.—
Blatnik Viktor	8.—
Kristanec Jože	6.—
Kosmo Ivan	8.—
Grum Jakob	6.—
N. N.	3.—

Socialni sklad Tabor:

(v dol.)	
Domobranci mize 18 na Be-	
lokranjskem druž. večeru ..	25.—
Križman Jože	8.—
Vavpetič — družina	6.—

Za spominsko ploščo na Orlovem vrhu:

(v dol.)	
Bojc Karel	30.—

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov ● TABOR je last in vestnik Tabora SPB ● Mnenje Tabora SPB predstavljajo članki, ki so podpisani od glavnega odbora ● Izdaja ga konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič ● Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila: za lastništvo Lic. Ivan Korošec, upravnik Božo Šušteršič.

TABOR is the voice of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos ● Director: Ing. Antonio Matičič, Ramón L. Falcón 4158, Bs. Aires, Argentina.

Imprenta: Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina, T. E. 362-7215

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 246.391.

NAROČNINA: Argentina 60 arg. pesov, Južna Amerika: 10 dolarjev; Evropa - Australija: 12 dolarjev; letalsko 15 dolarjev, za vse države.

Naročila, reklamacije, nakazila, dopise in ostalo pošto pošiljajte na naslov: Inž. Anton Matičič, Igualdad 1110, (1655), J. L. Suárez — Bs. As., Argentina. Telefon: 766-7513.

NAŠA NASLOVNA SLIKA

Pest je klena, srce je vroče, narod naš umreti noče! so peli naši dični slovenski domobranci in z orožjem v roki pokazali na najhujše zločince našega veka: mednarodne komunistične zarotnike. Tako so ob pravem času dali zgled vsemu svetu, ki se danes že zaveda pravilnosti naše takratne borbe za Boga — Narod — Domovino.

PORAVNAJTE NAROČNINO!
